

KOMMUNISTISK POLITIK

Masseprotest mod G8-topmødet i Rostock 2. juni 2007

DEMOKRATI INGEN ADGANG!

Nr. 12

11. årg.

2007

8. juni -
21. juni

Støttepris 15 kr.

TEMA: G8 I JAGT PÅ AFRIKA

Kanondemokrati s. 2 • Tillykke med et Nej der fortsat lever s. 3 •

Falck i strejke s. 4 • Romantik på barrikaderne s. 5 •

Partisprængning med følger s. 6 • Anker Holm: Klassekamp i partiet s. 7 •

En linje fra politikere til presse s. 11 • Fælles modstand mod G8-topmødet s. 12 •

Kina og USA i ny kold krig om Afrika s. 14 • Palæstina: 40 års besættelse s. 18 •

Debat s. 22 • Tidsbank eller tidrøver s. 24

Kanondemokrati

KOMMUNISTISK POLITIK

Anders Fogh Rasmussen har været i Afghanistan, hvor han har beundret de demokratiske fremskridt, mens NATO-kanonerne nakkede nogle hundrede 'talebaner'.

"Efter et besøg i Afghanistan er det tankevækkende at vende hjem til Danmark", sagde han i sin afslutningstale til folketinget, da det tog på ferie.

"For kendsgerningen er jo, at det går forrygende godt i Danmark. Vi har frihed, fred og fremgang. Vi har frisind og folkestyre.

Vi har én af Europas stærkeste økonomier. Med høj økonomisk vækst. Med rekordhøj beskæftigelse. Med rekordlav ledighed. Arbejdsløsheden er siden 2003 faldet med over 80.000 personer til det laveste niveau i over 30 år.

Der er solide overskud på de offentlige finanser. Og den offentlige gæld er hastigt faldende. Danmark bliver ofte fremhævet i internationale undersøgelser. Senest er Danmark blevet udnævnt til at være det mest fleksible og dynamiske land i EU."

Det går forrygende godt. I al fald i de kredse, Fogh kender og hvis interesser han varetager. Skibsrederen, spekulanten, godsejeren, aktionæren. Det er altid noget, for det går knap så godt for hans politiske venner – premierministeren forsvinder, og præsidenten bliver stadig mere forhadet.

Men Fogh ved råd. De problemer, han har, skyldes 'socialistiske ballademagere', 'autonome bøller' og andre antidemokratiske elementer, der står i hemmelig, men tæt alliance med Al Qaeda, Taleban og Saddam Hussein. Fogh ved råd: Problemer løses med kanoner. I Irak og Afghanistan indføres kanondemokrati. I Danmark skal der komme en demokratikanon sammen med den nye peberspray til politiets bekæmpelse af børn og unge, som protesterer.

Forleden udsendte statsministeriet følgende pressemeddelelse:

"Regeringen ønsker at styrke danskernes kendskab til de principper om frihed og folkestyre, som det danske samfund bygger på.

Regeringen har derfor besluttet at nedsætte et udvalg, som skal udarbejde en demokratikanon.

Udvalget skal udpege de centrale begivenheder, filosofis-

ke strømninger og politiske tekster, som har haft betydning for udviklingen af det danske folkestyre.

Demokratikanonen skal offentliggøres i januar 2008 "

Nogle af Foghs danske yndlings-neocon-mænd er med – som den ivrigt propaganderende politik-professor Peter Kurild-Klitgaard, som ivrigt befamler nettet med sin hjemmeside Punditokraterne og JyllandsPost-skribenten David Gress, der kalder sig professor, men vist ikke er det.

Vi iler med at stille nogle forslag til centrale begivenheder, filosofiske strømninger og politiske tekster, der er relevante for at øge folks forståelse af Fogh og hans venners opfattelse af demokrati fra nyere tid:

En dato kunne jo være 2. juni 1992. Den dag sagde danskerne Nej til Maastricht-traktaten på trods af Schlüter-Ellemann-regeringens og den socialdemokratisk/radikale 'oppositions' massive ja. Der kan man lære, hvordan et klart nej forvandles til et mudret ja.

Det skete 18. maj 1993 ved omafstemningen. Den dag sendte det demokratiske politi 117 skud ind i en gruppe protesterende unge på Skt. Hans Torv. Statsminister Nyrup fandt det helt nødvendigt.

En tredje dato kunne være 18. marts 2003. Den dag blev Fogh overfaldet med rød maling af et antidemokratisk ungdomselement, bare fordi han sendte Danmark i krig i Irak efter privat aftale med vennen George Bush. En klassisk demokratisk tekst kunne være følgende udtalelse af Fogh:

"Saddam Hussein besidder masseødelæggelsesvåben. Det er ikke noget vi tror. Det er noget, vi ved." Deraf kan man lære, hvordan 'regeringsdemokratiet' fungerer – med vennetjenester og løgn og bedrag overfor parlament og befolkning.

Fogh er blevet kritiseret af Ombudsmanden for at afvise bestemte medier og bestemte journalister, som stiller ham kritiske spørgsmål. Det er selvfølgelig helt forfæjlet, men en sådan kritik vil en demokratikanon også kunne råde bod på.

For 'vi har frihed, fred og fremgang, frisind og folkestyre. 5 F'er som i Fogh: Fup, fup og 5 gange fup.

Redaktionen 5. juni 2007

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 280 kr.
År (26 nr.) 480 kr.
Institutioner

1/2 år 360 kr. - 1 år 640 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline næste nr. 15.06.07

Tillykke med et nej, der fortsat lever

I år afholdt Folkebevægelsen mod EU sine traditionelle 5. juni-arrangementer otte steder i landet.

I sin tale i Silkeborg tog Folkebevægelsens tidligere medlem af EU-parlamentet Ole Krarup bladet fra munden. Han sagde blandt andet:

- I dag fejrer vi Danmarks grundlov, som er meget mere end de tekniske rammer om vores politiske system. Vi fejrer det danske folkestyre, som for 150 – 158 for at være helt præcis – år siden blev født sammen med Juni-grundloven.

- 150 år er lang tid. Jeg vil påstå, at folkestyret i dag lider af alderdomssvækkelse, som er blevet forstærket af den antidemokratiske bacille, der hver dag når os fra EU – som er alt for tæt knyttet til dagens største krigsforbrydere: USA. Folkestyret savner både vitaminer og ilt. På afgørende punkter er det ægte folkestyre ganske enkelt ude af funktion. Anders Fogh Rasmussen øvede sig i sin tid som skatteminister i kreativ bogføring. I dag er der kreativ bogføring på alle afgørende punkter: FOLKE-STYRE er blevet til, at regeringen STYRER FOLKET.

Det nyliberale imperialistiske EU hånd i hånd med det imperialistiske nyliberale USA – det er en cocktail, der har og har haft katastrofale følger for verdens folk. Det er opskriften på krig, udplyndring og global fattigdom.

Imperialismagterne støder på folkeligt modstand, men respekterer ikke deres egne så højt priste 'demokratiske spilleregler'. Et nej kan altid blive til et ja. Nu måtte Folkebevægelsen mod EU på grundlovmøderne advare kraftigt mod forsøgene på at udarbejde en ny EU-forfatning. Merkel, Sarkozy, Fogh og Co. forsøger at sælge den ny skumle plan som en 'slankekur', som en reduktion af de mange traktatteks-ter. Men den er meget mere end det – der er stadig tale om en forfatning for unionsstaten, nyliberalismens perverse grundlov, som franskmænd og hollændere allerede har sagt nej til.

Den danske regering har ikke engang villet love at sende et nyt trak-

tatgrundlag til folkeafstemning – under påskud af, at der ikke er politiske ændringer, som omfattes af grundlovens bestemmelser om suverænitetsafgivelse og folkeafstemninger.

For 15 år siden – den 2. juni 1992 – stemte et flertal af danskerne nej til Maastricht-traktaten. En traktat, der gjorde EF til EU. Det er en dag, som de EU-glade medier ikke bryder sig

om at mindes. 15 års-dagen er blevet forbigået i tavshed.

- Det var meget værdifuldt, at danskerne stemte nej til Maastricht-traktaten for 15 år siden. Folkeafstemningen viste, at danskerne ikke ønsker nogen EU-stat med militær, valuta og et EU-politikorps. Vi ønsker et samarbejde med de andre lande, men ikke en union, der svækker det danske folkestyre, og som på mange andre måder er skadelig f.eks. for ulandene og miljøet, udtaler Ditte Staun, talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

Men et nej er blot en udfordring for de herskende. I 1993 blev der som bekendt gennemført en ny folkeafstemning om den samme traktat, men Danmark fik undtagelser angående euroen, EU's militær, EU's politi og retspolitik og unionsborgerskabet. I år 2000 blev danskernes nej til euroen endnu en gang bekræftet.

- På trods af EU-tilhængernes manipulerende afstemning i 1993 er der dog god grund til at ønske hinan-

den tillykke med resultatet for 15 år siden. Det var et vendepunkt i dansk EU-historie, og den afstemning har sikret Danmark væsentlig selvbestemmelse inden for områder, der er meget afgørende for Danmark. Med planerne om en ny EU-traktat er spørgsmålet ikke blevet mindre aktuelt end for 15 år siden. Men afstemningen dengang viste, at folket tænker selvstændigt, og det giver håb for fremtiden, siger Ditte Staun.

Det danske nej var historisk, og ikke blot for danskerne. Det var første gang, befolkningen i et EU-land sagde fra over for unionsudviklingen. Det blev en katalysator for den folkelige protest i alle de daværende medlemslande og i dem, der stod på spring. Det åbnede op for et 'nej' på mange flere sprog. Også det er værd at erindre og værd at fejre.

Det danske Nej afslørede også, at virkeligt demokrati, reelt folkestyre, flertalsstyre (eller hvad man vil) er uforeneligt med Unionen. Det danske Nej sendte chokbølger gennem EU-systemet. Man er ikke siden holdt op med at tale om, at Unionen skal tætte- re på folket og at demokratiet skal udvikles - men det er lutter tomme ord. Det er ikke folkene, men rigmændene, monopolklubberne, som hersker i EU-landene og i EU.

Det danske Nej til Maastricht blev omstødt. Nu forsøger man ihærdigt at finde den formel, der kan omstøde det franske og hollandske folks Nej til unionsforfatningen.

Ole Krarups kritik af et dansk demokrati med åndenød gælder også i forhold til de andre EU-lande og i EU som sådan.

Imperialisme betyder reaktion over hele linjen, sagde Lenin. Det bekræftes igen og igen. Også i Silkeborg på en festlig grundlovsdag. Og nej et på de mange sprog må blive en del af en revolutionær strategi til at overvinde imperialisme og nyliberalisme.

Strejkeboom i 2007 på det private område

I kølvandet på OK 2007 har der indenfor industrien med minimallønssområdet og løfteparagraf med lokale lønforhandlinger været en lang række arbejdsnedlæggelser. Det sker i utilfredshed med i år set mindst lige så mange arbejdsnedlæggelser som i hele 2004, da der sidst blev forhandlet overenskomst. Og i forhold til de sidste to år er antallet af strejker også markant højere. Virksomhedernes hjul kører for fulde omdrejninger og overskuddene stiger og de ansatte vil ikke lade sig spise af med smuler og udenomssnak om styrkelsen af konkurrenceevnen.

Pensionsalder på 69 år?

Danskerne lever stadig længere. Det har "velfærdsforliget" taget højde for VKOs velfærdsforlig med angreb på efterlønnen bistået af også Socialdemokraterne og de Radikale er baseret på enighed om man ikke skulle har ret til et længere otium i takt med stigende levealder, men kun på gennemsnitligt 19,5 år. Fortsætter levalderen med at stige vil det betyde at efterløns- og pensionistalderen vil blive hævet henholdsvis til 64 og 69 år så folk er tvunget til at være på arbejdsmarked endnu længere. Åbenbart udfra devisen: Vi skal leve for at arbejde og ikke omvendt arbejde for at leve.

Tusinder af unge mangler stadig praktikplads

Mellem 4.000 og 5.000 unge på erhvervsuddannelserne mangleren praktikplads.

Omkring 66.000 unge er i gang med en erhvervsuddannelse, og dermed er antallet af praktikpladser højere end nogensinde. Alene i forhold til sidste år er antallet vokset med ni procent. Men på trods af praktikpladsboomet har der siden sommeren 2006 konstant været en gruppe på 4.000-5.000 unge, der ikke kan finde en praktikplads.

4.000 Falck-reddere i strejke

Tirsdag den 29. maj gik godt 4.000 Falck-reddere i lovlig varslet overenskomststrejke. Samtidig er der oprettet et nødberedskab for livsfarlige og akutte situationer. Redderne har sagt nej til

Falcks løntilbud, som de opfatter som alt for ringe og som et forsøg på at fastholde redningsarbejde som et lavtlønsområde.

Ved sidste overenskomstkonflikt i 2000 varede strejken en måned.

Da der er tale om en lovlig varslet strejke, kan 3F/LO-medlemmer ikke udføre arbejde, der er omfattet af konflikten.

Falcks vagtcentraler har også været omfattet af blokader på grund af, at Falck har bedt andre lave konfliktramt arbejde. Det samme har været tilfældet hos firmaer, der har forsøgt at omgå konflikten.

Mange flere i strejke fra 2005 til 2006

Strejkedagene tager til – både i den offentlige og private sektor

Sammenlignet med 2005 strejkede danskerne meget mere sidste år. - Men stigningen skete i den offentlige sektor – i modsætning til i år, hvor der er et strejkeboom i den private efter OK-afslutningen.

Der var i 2006 i alt 85.800 strejkedage hvilket svarer til en stigning på 67 procent sammenlignet med 2005.

I alt var 79.128 personer omfattet af strejke eller lockout sidste år mod 32.833 i 2005. Stigningen i strejkedage skete på trods af strejker og lockouter ellers faldt fra 534 i 2005 til 476 sidste år, men strejkerne var både mere omfattende og varede længere.

Antallet af arbejdsstandsninger inden for det offentlige steg ligeledes fra 31 til 77, ligesom antallet af personer involveret i faglige konflikter steg fra 3.060 i 2005 til 58.780 i 2006.

Derimod var der et fald i strejkedage indenfor industrien i 2006 med 12.800 i forhold til 2005 med 12.800.

Falcks ledelse påstår nu, de har ophørt med denne praksis.

Med let adgang til medierne har ledelsen forsøgt at fremstille det, som om reddernes forhandlere blot har sagt nej til en årlig lønstigning på 48.000.

Hertil siger reddernes landsklub, at dette ikke har noget på sig:

"Dette er en oplysning, som skal tages med et gran stort salt, idet et tilbud i den størrelsesorden kun ville gælde for en meget lille del af redderne og ikke blev fremsat som tilbud til alle reddere.

Vi kan derfor kun betragte oplysningen som et forsøg på manipulation og vildledning af offentligheden. Falck og deres arbejdsgiverforening forsøger stadig at fastholde redderområdet som et lavtlønsområde," hedder det i udtalelsen.

Falck-redderne og deres forhandlere anklager Falcks informationsafdeling for at sprede misinformation og mediespin om konsekvenserne af den aktuelle konflikt på dette menneskeligt følsomme område.

"Vi har aftalt et nødberedskab, så vi netop undgår, at alvorligt syge og svage patienter kommer i klemme under konflikten og reddernes strejke. Og vi har endnu ikke her i transportgruppen modtaget et eneste opkald fra Falck om brud på aftalen. På den baggrund ser det yderst mærkeligt ud med de forskellige mediehistorier, der popper op om patienter i knibe og vagtcentraler i problemer," udtaler Søren Andersen fra 3F's Transportgruppe.

Falck, der domineres af Nordic Capital og ATP Private Equity Partners, havde ifølge Børsen i 2006 et overskud på 427 millioner kroner og en omsætningsfremgang på 14 procent.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Romantik på barrikaderne

Klommen i dette nummer er skrevet af Lærken, som går i gymnasiet

Det er ikke altid, at der er gang i den, når gaden brænder. Sommetider er der tid til at stå og sludre lidt over ilden, så at sige.

En sådan situation var jeg i forleden, hvor jeg sammen med min ven Frej var iklædt samme nuance sort som resten af flokken. Samtalen blev afbrudt med korte mellemrum, da der var barrikader, der skulle bygges, plus det løse "sorte arbejde", der skulle afvikles.

For mig og min ven blev det problematisk at finde hinanden igen mellem alle de andre maskerede. Da det lykkedes, udvekslede vi oplevelser. Og det var nedslående, så uinteressante samtaler vi havde haft. Frej havde formået at diskutere, hvorvidt det kunne være fedt med raidhuer beklædt med guldpailletter – hvad konklusionen blev, vides ikke. Jeg selv havde mødt en punker, der gennemgik diverse kasteteknikker i omkring en halv time.

Det slog os derfor, at hvis man vil have et bedre arbejdsmiljø i Danmark, fordi danskere bruger en stor del af livet på arbejdsmarkedet, burde det samme så ikke være gældende for autonome på gaden?

I øjeblikket bliver der unægteligt brugt meget tid på gaden, og hyggen må derfor følge med. Vi var begejstrede over at være nået frem til denne slutning og undrede os kun over, hvorfor romantikken mangler. Svaret fandt Frej frem til: *"Det dér med scorereplikker kan jo nok godt være lidt svært, når alle ligner hinanden i et stort væld af sorte omrids."*

Jeg måtte give ham ret. Dog, som det er kendt, skal der meget til at slå revolutionære ud. Og efter et par minutters fortvivlet tavshed udbrød jeg: *"Men du har nu nogle smukke øjne i den raidhue, Frej,"* hvortil Frej grinte og svarede: *"Tak Line, jeg har også tit tænkt på, hvor yndefuldt du*

kaster ..."

Vi fortsatte nogen tid med at komplimentere vores brødre og søstre: *"Du får en virkelig flot silhuet med den hue", "Hvordan har du fået dine sko så sorte?"*, imens vi behændigt sørgede for at undgå blå smølfer, der utrætteligt, lod det til, forsøgte at forpurre romantikken. Da en hollændervogn således jagtede os ihærdigt et par minutter, slog det os, at politiet nok havde det som os – m.h.t. til romantikken, altså. Et eller andet må i hvert fald have nået dem, for glade var de ikke.

Det var egentlig forståeligt, at de var knotte over ikke at blive inviteret over til de flotte bål. Men sådan er livet nu altså bare, når man ikke kan finde ud af at holde kniplen for sig selv.

Vi besluttede alligevel at prøve at overføre romantikken til den anden lejr. Problemet var bare, at det ikke virkede. Adskillige gange roste Frej en kvindelig (tror vi) betjent for det gode håndarbejde med kniplen, og jeg komplimenterede en hel del betjente for den flotte gang, de får i deres rumdragter. Mærkeligt nok lod det til, at de opfattede det som provokationer ... eller også bliver politifolk bare befippede over ros (selvom de er vant til det i overdosis fra både medier og politikere).

Da natten var ved at være til ende, og smølferne havde trukket sig tilbage, blev vi enige om at holde fyraften. Da var det, at to skumle, sorte skikkelser banede sig vej mod os. Vi fandt ud af, at det var os, de ville i kontakt med, da de var helt henne ved os og hviskede: *"Vil I med hjem og se vores brostenssamling?"*

Vi tog dette som en trussel og har ikke turdet anvende vores scorereplikker på barrikaderne igen. Til gengæld er det gået op for os, at fyraftensøl for det meste foregår uden maskering. Det giver unægtelig romantikken bedre eksistensmuligheder.

Lærken

Partisprængning med følger

For 10 år siden skete der en sprængning af DKP/ML - en begivenhed med vidtrækkende konsekvenser for den revolutionære bevægelse i Danmark.

I 1997 var der en ganske gunstig situation for den revolutionære kommuniste i Danmark. Det revisionistiske DKP brød sammen i 1989-91, dagbladet blev lukket, ungdomsorganisationen nedlagt, den sidste formand flygtede til Enhedslisten og senere SF. Efter 80ernes vilde antikommunistiske hetz, kontrarevolutionens triumftog i Europa og udslettelsen af det albanske 'fyrtårn' var der et begyndende, men umiskendeligt opsving i klassekampen, en voksende protest mod det globale nyliberale felttog. DKP/ML etablerede sig som den førende kraft blandt de erklærede kommunistiske organisationer, der dengang talte et DKP, som var flettet ind i Enhedslisten, KPId, der levede i fortiden og Preben Møller Hansens Fælles Kurs, der knap nok åndede (og snart blev opsuget i DKP). Dagbladet Arbejderen var i fremgang som den eneste venstrefløjsavis, og tilmed revolutionær og kommunistisk. Og DKP/ML havde taget initiativ til at danne en revolutionær ungdomsorganisation Rød Ungdom, der på få år bredte sig udover landet som den største og mest aktive af 90er ungdommens organisationer. DKP/ML var ved at kunne udfordre Enhedslisten med hensyn til indflydelse på udviklingen.

Det var i denne situation DKP/ML blev sprængt. Efter en langvarig linjekamp i Centralkomiteen, hvor formanden siden stiftelsen af partiet i 1978, Klaus Riis, kom i mindretal og den 7. kongres i marts 97 stadfæstede en ny linje kulminerede det med en regulær sprængning af partiet den 28. juni samme år, hvor en tredjedel af medlemmerne forlod det efter at Klaus Riis, Dorte Grenaa og Frede Klitgård var blevet (ulovligt) ekskluderet af partiets daværende Centralkomite, der senere

omdøbte sig til 'landsledelsen'. Samtidig blev Eric Skytte, leder af KPIDs afdeling i Odense, ekskluderet af sit parti i en samstemt aktion.

De udtrådte dannede kort efter den partiforberejede organisation Oktober og tog de første skridt til genopbygning af et marxistisk-leninistisk parti, som blev en realitet med stiftelsen af APK i april 2000.

De lagde ikke skjul på, at de opfattede Jørgen Petersen-gruppens magtovertagelse som et fraktionalistisk kup, der havde til hensigt at ændre partiet til en ny revisionistisk organisation og som ville likvidere det revolutionære DKP/ML først politisk, siden organisatorisk. I begyndelsen lovede Jørgen Petersen og Co., at man hurtigt ville bygge et 'kommunistisk masseparti' og en 'kommunistisk masseavis', siden lagde de sig i selen for at fremstå som de store enhedsskabere, der ville samle de forskellige erklærede kommunistiske organisationer i ét stærkt parti. Internationalt forlod gruppen den marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse og søgte mod de revisionistiske sammenslutninger. Cuba og Nordkorea blev udnævnt til socialistiske lande og man flirtede med at den kinesiske 'socialistiske' markedsøkonomi også var socialisme og ikke kapitalistisk kontrarevolution.

Der kan nu gøres klar status over, hvad der egentlig skete. DKP/ML er likvideret; den marxistisk-leninistiske linje videreføres af APK og DKU. Jørgen Petersen-gruppen sprængte sig videre til 'enhed' med en fraktion af KPId og dannede 'Kommunistisk Parti'. DKP og KPId eksisterer fortsat. 'Kommunistisk samling' er lagt på hylenden. Den kommunistiske strømning som helhed er svækket - Enhedslisten, trotskismen og folkesocialismen styrket.

Revisionisme splitter, revisionisme svækker, revisionisme må bekæmpes konsekvent og hele tiden. Det er læren af en beskidt historie.

KP

DOKUMENTATION

Anker Holms selvbiografi 'De røde vender altid tilbage' er et vigtigt kildeskrift om den kommunistiske bevægelse i det 20. århundrede. Det rummer også et afsnit om sprængningen af DKP/ML, som optrykkes her.

Arbejderklassen skaber sit revolutionære parti. For at forsvare de daglige interesser, javel, men først og fremmest for at det skal lede frem til det socialistiske samfund.

Ethvert kapitalistisk samfund er et mindretalsdiktatur. Socialismen er også et klassesamfund, men her er det de mange, flertallet, der har magten. Degenererer det kommunistiske parti under socialismen, bliver det til et parti af pampere, opportuniste og karrieremagere, der rider på ryggen af arbejderne, må det også bekæmpes.

Det kommunistiske parti er ikke et mål i sig selv. Det er et redskab. Bliver det til en tom, hul skal uden revolutionær retning, hvor bare fraser og formuler er tilbage, med en reformistisk praksis, må det forkastes, og et virkeligt kommunistisk kampparti genskabes.

Det har været en af de vigtigste erfaringer for revolutionære af min generation, som oplevede revisionismens gennembrud i Sovjetunionen og i den internationale kommunistiske bevægelse i 50erne og 60erne.

Det er heller ikke et mål i sig selv i den forstand, at det forestiller sig en evig eksistens. Når dets mål - det kommunistiske samfund - realiseres, opløses partiet. Det er et redskab for en klasse, og forsvinder, når klasserne forsvinder.

For den, der har levet et langt og revolutionært liv under kapitalismen, er liv og parti flettet uløseligt sammen. Det kommunistiske parti legemliggør alle ens egne, hele ens klasses forhåbninger og bestræbelser. PARTIET - det er også mig.

Anker Holm,
1. maj 1997

Af Anker Holm

Klassekamp i partiet

Ja - sådan havde jeg tænkt, disse erindringer skulle slutte. De var først blevet bragt som en artikelserie i Dagbladet Arbejderen (1994-96), og DKP/MLs sekretariat havde opfordret mig til at bearbejde dem til bog på Nexø Forlag. Nu i 1997 var den færdig. Klaus Riis havde skrevet forord, jeg havde forsynet den med efterskrift, billeder og illustrationsmateriale var udvalgt, mest fra mine egne gemmer. Særligt ønskede jeg, at der i bogen indgik et billede med John Max Pedersen og Klaus Riis - de to personer, der efter min mening har betydet mest for den kommunistiske bevægelse i Danmark, efter DKP opgav Lenins vej.

Men midt i maj modtog jeg følgende fra DKP/MLs sekretariat, underskrevet Hanne Rosenvold:

'Jeg har læst dele af din bog og må meddele dig, at vi ikke vil udgive den med det efterskrift, du har skrevet. Det er direkte polemisk og insinuerer en række ting, der hurtigt vil kunne vendes direkte mod partiet. Det er logisk, at vi ikke vil udgive den slags.'

Det samme gælder for ét enkelt afsnit af forordet, som må slettes. Ligesom forordet ikke skal underskrives Klaus Riis, men simpelthen 'Nexø Forlag'.

Jeg er ikke færdig med at læse hele indholdet, men går ud fra, at resten ligger i tråd med de glimrende artikler, der har været bragt i Dagbladet Arbejderen.

Så altså: vi vil fortsat godt udgive din bog. Men uden efterskrift og med omtalte rettelse i forordet.'

Der blæste nye, kolde vinde i partiet.

Denne censur var selvfølgelig uhørt, og jeg skrev straks til Centralkomiteen bl.a. følgende:

'Fra partiets sekretariat har jeg modtaget et brev, underskrevet af Hanne, som meddeler, at man ikke vil udgive bogen med mine efterord og desuden vil have slettet noget i forordet og helt have fjernet Klaus Riis' navn her. Censuren her beklager jeg ikke har kunnet tages under behandling af den kontrolkommission, som ikke blev til

noget på kongressen. Jeg står ved hvert ord i mit efterskrift. Det fremgår af bogen som helhed, at der ikke findes et eneste negativt ord om Danmarks Kommunistiske Parti ML, men tværtimod gives der udtryk for stor begejstring for partiet og vort røde dagblad, ligesom der intet polemisk er i efterskriften mod den nye partiledelse. Derfor betragter jeg sekretariatets og Hanne Rosenvolds reaktion som udtryk for afsindigt had og kamp mod Klaus Riis, som åbenbart fortsætter efter kongressen. Altså: censuren kan jeg ikke acceptere og beder

Derfor fyldte teserne mig med begejstring - partiet sikret på rette kurs, både hvad partiholdning og ideologi angik . .

Min glæde varede kun kort, så væltede det ind i efterfølgende Kongresekstra med tyndbenet kritik af teserne - ikke med partiholdninger, men 'partiudviklinger' og 'partimæssigheder', som et særligt ondsindet indlæg hed.

Udskejelser til højre - jeg kendte det igen fra et langt liv som organiseret kommunist.

Klaus Riis var kommet i mindretal i

To kommunistiske veteraner ved stiftelsen af Arbejderpartiet Kommunisterne april 2000. Til venstre Anker Holm (1921-2000), en af hoveddrivkræfterne i opbygningen af den marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse i Danmark, til højre modstandsmanden Frede Klitgård.

derfor Centralkomiteen omstøde sekretariatets beslutning. Såfremt partiet ikke ønsker at udgive bogen, som den er, vil jeg søge at få den ud andetsteds.'

Hvad var der sket? Jo - nogle måneder før havde der været partikongres. Desværre en kongres, der trak baglæns.

Det var ellers begyndt så godt. Som vanligt op til en sådan vigtig begivenhed i det kommunistiske partis liv blev et sæt teser til ledelsens beretning om det hidtidige arbejde og den fremtidige kurs fremlagt til partidiskussion. De var forfattet af Klaus Riis og godkendt af CK - og vidnede om en mestring af marxismen-leninismen både nationalt og internationalt.

CK - jeg blev sgu rystet. Og endnu mere, da man efterpå fortalte, at Klaus selv ønskede at trække sig som formand, fordi han var 'træt' og 'nedslidt'.

Selvfølgelig passede det ikke! Dufte i bageriet var umiskendelig:

Der var tale om linjekamp - og i en række skriftlige og mundtlige indlæg tog jeg bladet fra munden.

Så stærkt jeg kunne, opfordrede jeg de kongresdelegerede til at forkaste de revisionistiske lokketoner:

'Klassekamp i partiet - det er god leninistisk latin - men det afhænger af jer, om den ægte kommunistiske organisations- og partiholdning skal sejre eller den vattede 'partimæssige' facon

skal gøre partiet blødere og svagt.

For mig at se må tesaerne fra Kongresekstra nr. 1 oktober få så kraftig opbakning i partiet og seje! Og så må tilhængerne af den 'nye' partimæssighed forrette selvkritik eller træde af på naturens vegne.'

Jeg tilføjede: 'I må undskylde jeg virker grov - men jeg er grov, når det gælder kampen for mit kommunistiske parti'.

Her følger så nogle kernepunkter imod 'partiudviklernes' liberale fløvs:

'Partimæssighed' - det ord og begreb har jeg aldrig i mit lange partiliv truffet på i kommunistisk ordvalg i partidebatter og diskussion. På mig virkede det som udtryk for 'moralisk oprustning', og ved gennemlæsning af indlægget blev det udtryk hængende. Det er de leninske (og John Max Pedersenske) teser, som jeg med begejstring læste, som det drejer sig om!

Der er begået 'uklarheder og fejl', siger det - vi har altså avlet folk, der er klogere end Lenin!

Nuvel, der har i partiets hæsblæsende, men også utroligt resultatrige kamp været mangel på skoling, og det hævnner sig nu. Hvis der kunne blive tid for kammeraterne i CK, inden reformationen af 'partimæssigheden', til at studere Lenins *Hvad må der gøres?* i spørgsmålet om kadrer, så kunne et partiskift sikkert undgås og partiet fortsat stå stærkt som hidtil.

Det andet kunne ellers blive en rar 'partimæssig' diskussionsklub.

Partiets grundvold er den demokratiske centralisme, hvor medlemmerne via grundorganisationer og opefter i distriktskomité og frem til kongressen via flertallet vedtager en fast marxistisk-leninistisk linje, som ubetinget skal følges i alle led. Partiet er ikke en fagforening, men arbejderklassens fortrop.

Selvfølgelig skal vi rekruttere for fuld drøn, men der må være måde med galskaben. Fejlen er slet ikke, at vi er et lille parti - og vil man overbevise sig om det, behøver man blot at se på den respekt, partiet nyder på venstrefløj, eller se på vores pragtfulde røde dagblad eller se på vor indsats i RiBus-kampen ...

Så skrives der gud hjælpe mig romantisk, at efter Murens fald, Albani'en og alt det der, så klarede partiet sig i

et rasende politisk hav på en - 'tømmerflåde'!

Nej, kammerater, partiet klarede sig i kraft af en stærk marxistisk-leninistisk ledelse, som allerede ved dets oprettelse var sig bevidst om, hvilke følger revisionismens overtagelse af magten i Sovjetunionen og alle andre steder ville få. Selv ved partiets start og trods sin lidenhed stod man stærkt, fordi man byggede på Lenins lære om parti og organisation - så det er ikke uventet, at det er blevet til den magtfaktor, det er i dag.'

Det, der for mig var det mest hårresende og antileninistiske i oplægget om 'partimæssighed', var følgende: *I klassebevidste arbejder'lag' er den magtfulde ledertype en død og forhadst størrelse. Og den organisationstype, der bygger på lukkethed, på en næsten automatisk forventning om loyalitet (!!!) og disciplin, tilhører i mange arbejderes bevidsthed fortiden.*

Jeg rystede sgu på hovedet - dette kunne jo lige så godt have stået i Jyllands-Posten. En klar forvrængning af den demokratiske centralisme - renegaten Ole Sohn kunne ikke have udtrykt det bedre. Mon det er en tilfældighed, jeg kom til at tænke på 'glasnost', som fik hele lortet til at bryde sammen?

Jeg fortsatte mit modangreb:

'I afsnittet 'om at blive organiseret' er man igen gået ravende galt i byen. Der skrives, at 'menneskenes organisatoriske tænkning' forandrer sig, hvad organisering i vort parti angår. Så nu skal der være 'forskellighed og mangfoldighed' i partiet. Så nu skal vi godtage devisen for rekrutteringen af nye medlemmers opfattelse af 'hvad kan partiet gøre for mig' (og ikke omvendt!).

Dette antileninistiske skrivi skæres ud i pap, når det hedder - aldeles selvmodsigende - at 'centralismen' skal bygges på 'respekt' for det enkelte nye medlem og dets meninger, der ikke altid vil være i overensstemmelse med partiets. Der skal 'rummes og leves' med uenigheder.

Om skoling i marxismen-leninismen - som jeg anser for at være livsnerven i partiet - står, at den ikke må behæftes med skolebænk, tavlekridt og tykke bøger. Hvilket må siges at være en desavouering af vore klassikere! Der

står også om 'åbenhed over for de intellektuelle' og det ønskelige i at 'hverve' dem som medlemmer.

Her kommer nu mit modangreb:

'Partiet er arbejderklassens fortrop, dens bevidste fortrop, med sin egen disciplin, som er bindende for dets medlemmer. Partiet kan kun lede arbejderklassen i praksis og føre den frem mod socialismen, hvis alle dets medlemmer er organiseret i en fælles front, der er svejset sammen gennem viljens enhed, gennem aktionernes og disciplinens enhed.

Partiets døre må ikke stå vidtåbne for ustabile ikkeproletariske elementer, ethvert knæfald for spontaniteten i arbejderklassen betyder en styrkelse af den borgerlige ideologiske indflydelse på arbejderne.

Om partiets organisation mener jeg, at partiets struktur består af to dele: nemlig en snæver kreds af ledende kadrer, professionelle revolutionære, og så vidtforgrænsede partiorganisationer, som kæmper bravt og nyder arbejdernes sympati og støtte. Og videre: Centralkomiteen må være sammensat af urokkelige og konsekvente revolutionære. Partiet er den fortrop blandt alle organisationer inden for arbejderklassen - 'den højeste af alle organisationsformer' - der er kaldet til at lede alle andre organisationer inden for klassen.

I det praktiske arbejde må partiet for at bevare enheden i rækkerne gennemføre en ensartet disciplin, i lige grad bindende for alle partimedlemmer - såvel lederne som de almindelige partimedlemmer.

At glemme forskellen mellem fortroppen og masserne, som føler sig tiltrukket af den, at glemme fortroppens stadige pligt til at hæve stadig bredere lag til denne fortrops niveau - det ville være det samme som at bedrage sig selv.

Det vil betyde at lukke øjnene for partiets opgaver. Arbejderne er ikke bange for disciplin og organisation, når de har besluttet sig til at blive partimedlemmer. Det er de individualistisk indstillede intellektuelle, som frygter disciplin og organisation. Og de forbliver i virkeligheden også uden for partiets rækker. Men det er kun af det gode, for partiet bliver så sparet for den tilstrømning af ustabile elementer, som

bliver særlig kraftig nu, hvor klassekampen uimodståelig bliver skærpet.'

Jeg husker endnu et DKP-møde i Husum - var det i 37? - hvor pragtfulde Martin Andersen Nexø i en herlig tale udtrykte spørgsmålet på denne måde:

- Enkelte intellektuelle, som vasker sig ren for individualismen til fordel for ægte proletarisk sindelag, kan være og er værdifulde for partiet, men stort set er de faktisk som "ski" i et par lærredsbukser"!

I oplægget om 'partimæssighed' hyles der op om, at det løn- og arbejdsystem, som anføres i oktoberteserne, slet ikke er korrekt, for hvorfor faen skulle 'kommunistiske' fagforeningsfolk ikke have lov til at beholde deres fede pampergager, når de nu er valgt ind, eller ansat, som topfolk i masseorganisationer? Næ tak, betale til partiet, vor herre bevares - så lad bare partimedlemmerne betale røven i laser i kontingenter og støttefond og meget andet.

Det kan da ikke være gået i glemmebogen, at det revisionistiske DKP i efterkrigstiden praktiserede den med pampergager i fagbevægelsen, og herfra blev politikken dirigeret!

Op til den 7. kongres er partiformandens beretning revet ud af hænderne på ham. Partiets beretning må ikke aflægges af den partiformand, som har stået i spidsen for det i 18 stormfulde, men også sejrige år.

Et flertal af ikkeleninister - men heldigvis ikke alle i CK - stod bag dette attentat. Af dette flertals skriblerier er det godt og grundigt dokumenteret, at man satser på et linjeskift til højre, hvilket selvsagt på længere sigt vil svække partiet godt og grundigt. Hvad samlingen af kommunisterne angår, vil det simpelthen være en katastrofe.'

Indsatsen fra partiaktivisternes side, ja fra hele partiet, for at redde Dagbladet Arbejderen, som tidligere omtalt, havde været så overvældende, at partiets organer for sikkerhed for den rigtige revolutionære politik og ideologi faktisk ikke fungerede korrekt. Nu, hvor

partiets stærkeste våben, det røde dagblad, var sikret og perspektiverne for ny fremgang en kendsgerning, viste det sig, at muldvarparbejde undergravede partiets marxistisk-leninistiske kræfter, som havde været borgen for hele partiets styrke.

På den sidste sommerlejr før denne kongres lagde jeg pr. intuition mærke til, at under formanden Klaus Riis' taler og indlæg, som helt naturligt var præget af nødvendigheden af at fastholde partiets rigtige linje, som havde ført til

Formanden Klaus Riis og arbejderforfatteren John Max Pedersen, to af det revolutionære DKP/ML's centrale skikkelser, fotograferet i Esbjerg i 1983 under en protest mod justitsmordet på og fængslingen af havnearbejderen Karl Jørgensen.

så enestående en fremgang og helt i overensstemmelse med Lenins partinormer og læresætninger i den fremtidige klassekamp, netop under denne belæring så jeg maskerne - ansigtsudtrykkene på de sammensvorne ødelæggere af partiet. Sven Tarp, Søren Becher, Jan Mathisen og deres lille følgesvend Jørgen Petersen viste kun grumme og uinteresserede miner til udlægningen af marxismen-leninismen. Det forekom mig aldeles mærkeligt og utidigt - men senere viste det sig jo, at der var en afskyelig forklaring.

Intellektuelle halvstuderende røvere samt bestyrelsesmedlemmer, som åbenbart fandt behag i fagforeningers kontorer med dunst af pamperi, alt i alt karrieremagere, som nu så en fremtid for partiet - men stuerent og arm i arm med revisionistpartiet KPId for at følge en antileninistisk vej ad borgerskabets parlamentariske glidebane.

Det var næsten ikke til at fatte, men en kendsgerning var det, at for at få

partiet på revisionismens spor, så intimiderede man Centralkomiteen, hvor et flertal af de håbefulde karrieremagere bragte partiets formand gennem 18 år, som havde været bannerfører for fastholdelsen af marxismen-leninismen, i miskredit og mindretal.

Derefter ødelagde man partisekretariatet, som i ethvert ægte kommunistisk parti har været dynamoen til sikringen af den korrekte revolutionære linje - man nedlagde det simplethen, for her var selvfølgelig den stab af kammerater, som var trofaste ret over for et leninistisk parti. Derefter var man sikre på at kunne kuppe partiet ved dets forestående syvende kongres, hvor højrefløjen - likvidatorerne - bankede sin vilje igennem.

Marxist-leninisterne kæmpede en hård kamp mod råddenskab, men kom i mindretal på kongressen. Næsten halvdelen af den gamle partiledelse, prøvede partikæmpere, blev skiftet ud.

Det kunne dog ikke gå hurtigt nok med højregaloppen. 'Partiudviklerne' havde travlt.

Det stod dog uomtvisteligt klart, at der stod to fløje i partiet - kampen kunne ikke være slut.

Til den ende besluttede den revisionistiske centralkomite et par måneder senere at ekskludere de fremmeste på den marxistisk-leninistiske fløj - Klaus Riis, Dorte Grenaa og veteranen, den hæderkronede modstandsmænd Frede Klitgård.

Kuriøst nok blev eksklusionerne - det sidste kup i en hel række - gennemført på det fallerede centralkomitémøde, uden at det overhovedet var på som punkt på dagsordenen!

Dagen efter udsendte en række partiledere følgende udtalelse (forkortet):

TIL DEN KOMMUNISTISKE BEVÆGELSE I DANMARK!

Disse uhørte eksklusioner er et klimaks i en intern kamp i DKP/ML op til partiets 7. kongres i marts i år og efterfølgende.

Undertegnede tidligere og indtil-nu medlemmer af DKP/MLs centralkomité

og andre ledelser erklærer, at dette skridt ikke bare betyder en partisprængning, men også et alvorligt tilbageslag i kampen for at skabe ét stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund i vort land.

Disse eksklusioner er et udtryk for den begyndende ændring af DKP/MLs politiske linje og kurs. Den 7. kongres kunne opsummere, at partiet og Dagbladet Arbejderen aldrig havde stået i en stærkere og mere gunstig situation. Denne situation er ved at blive sat overstyr.

I stedet for at anvende de leninistiske normer for opbygningen af det kommunistiske parti søges disse i teori og praksis erstattet med alskens opportunistiske ideer under påberåbelse af 'udvidelse af partidemokratiet'.

I stedet for at sætte skabelsen af ét stærkt kommunistisk parti i centrum er den nuværende CK begyndt at tale om at blive et 'kommunistisk masseparti' og om en 'masseavis' - og det i en situation, hvor de danske kommunister fortsat er splittede og ikke forenet i et fælles parti, og hvor den ideologiske, politiske og organisatoriske forening af de kommunistiske kræfter må være hovedopgaven for alle kommunister.

I stedet for at fremhæve den marxistisk-leninistiske teoris sandhed og styrke, tales der om leninismens såkaldte 'krise' og dens angivelige 'mangler'.

Uoverensstemmelser om opfattelsen af partibygningen er blevet udvidet til uenigheder omkring linje, strategi og taktik i kampen for en socialistisk revolution i vort land.

På felt efter felt er en ny højreopportunistisk kurs ved at blive udkrystalliseret, som bryder med den fremgangsrige linje, DKP/ML har fulgt i kampen for et ægte kommunistisk parti i vort land.

Den opsigtsvækkende eksklusion af kammerat Klaus Riis tre måneder efter kongressen er et dramatisk signal til partiet selv og til den danske og internationale kommunistiske bevægelse om det fremadskridende opgør med partiets hidtidige politik og historie.

Undertegnede tidligere ledere i DKP/ML afviser med vrede og harme alle disse falske anklager og påstande.

Vi har besluttet at forlade Danmarks Kommunistiske Parti ML, fordi partiet ikke længere kan betragtes som den ledende kraft i kampen for et stærkt

kommunistisk parti og er i færd med at reducere sig selv til en politisk smågruppe. Vi - og en række andre kammerater med os - vil fortsætte kampen for at genskabe et stærkt kommunistisk parti i Danmark og for at styrke kampen mod den kapitalistiske offensiv på alle felter, herunder den øjeblikkelige opgave: at sikre et Nej til de europæiske monopolers Union ved den kommende folkeafstemning".

30. juni 1997

Erklæringen var underskrevet af 13 tidligere CK-medlemmer, parti- og ungdomsledere - og heriblandt Anker Holm - "partiveteran, aktiv i DKP og den kommunistiske bevægelse siden 1935".

Dermed var partiet sprængt, idet op mod en tredjedel af dets medlemmer meldte sig ud og sluttede op bag de ekskluderede.

Censuren af marxismen-leninismen blev ikke siden ophævet. Det røde dagblads farve faldede. På den næste kongres opgav revisionisterne også den stolte betegnelse for det kommunistiske partis ledelse, Centralkomiteén, og omdøbte sig selv til en 'landsledelse'. 'Halehæng' til dagskampen ville nu være mere passende.

Så skulle jeg altså opleve det endnu engang - et kommunistisk parti faldt ud af rollen som den faste forsvarer af den videnskabelige socialisme.

Det revolutionære DKP/ML var blevet stærkt, fordi man stod urokkeligt fast på principperne for den rigtige kommunistiske partiopbygning. Kadreerne omkring dette parti var ærlige klassebevidste og skolede arbejdere i tæt samarbejde med partiets formand Klaus Riis og klassekæmperen John Max Pedersen, der senere blev anerkendt og skattet arbejderforfatter. Gennem 18 år og dette kontinuerlige lederskab modstod partiet ideligt og hårdnakket ethvert forsøg på at forvanske marxismen og førte en rigtig leninsk linje i kampen for socialismen.

Resultatet udeblev da heller ikke. Dagbladet Arbejderen var slået igen som det mest indflydelsesrige kommunistiske organ i Danmark. Ungdomsorganisationen Rød Ungdom blev den største venstreorienterede ung-

domsbevægelse i landet. Partiets indflydelse i klassekampen var mere end synlig, det være sig i massebevægelser eller den faglige front. Ingeninde tidligere havde den kommunistiske bevægelse i Danmark efter DKPs forfald efter 56 stået tættere på samling i ét stærkt parti end op til denne famøse kongres.

DKP/ML pulveriseredes af opportunisme og karrieremageri. Hele partiets hidtidige succesfyldte linje blev konsekvent afsporet, og der blev slået til lyd for en revurdering af Lenins partiopfattelse, begrundet i 'nye tider'. I mangt og meget lignede denne kongres en vis sovjetisk 20. partikongres i 1956 med dens konspirationer og kupagtige tiltag.

Hvordan kunne det ske, spørges der?

Forklaringen er: Mangelfuld eller slet ingen skoling i marxismen-leninismen.

Fra jeg meldte mig ind i DKP/ML, så jeg aldrig virkelige tiltag til skoling, endsige organiserede studiekredse i de socialistiske klassikeres tykke bøger. Det er klart, at sådant giver revisionister lejlighed til at skalte og valte med politik i populistisk stil.

Havde DKP/ML holdt dette princip om marxistisk skoling omkring ideologi og filosofi og politisk økonomi i hævd, så er jeg sikker på, at opportunisterne og kupmagerne ikke havde fået et ben til jorden.

Baggrunden for DKP/MLs degeneration lå selvfølgelig også lige for.

'Murens' fald og den såkaldte Sovjetunions kollaps og sluttelig, at det socialistiske Albanien blev styrtet af revisionistisk kontrarevolution, båret frem af den fjendtlige kapitalistiske omverden.

Billedet er heller ikke ukendt i Europa: - Synderne, de tidligere revolutionære 'kommunister', gør afbigt og vil nu gerne spille med i det borgerlige demokratis mummespil og overholde magthavernes spilleregler - helst som et 'masseparti', der giver adgang til de givtige pladser i parlament og folketing.

Men selvfølgelig tager man fejl - udviklingen i 'Den nye verdensorden' går lige modsat af, hvad de angrende kapitulanter tænker sig.

DKU: Der går en lige linje fra politikerne til pressen!

Onsdag den 30. maj tog DKU'ere opstilling på Rådhuspladsen i København med et reb, der gik fra rådhuset til DR's (aftenshow) bygning. Rebet skulle symbolisere den forbindelse, der er mellem politikerne og medierne.

På rebets ene side var citater fra Ritt, Per Larsen, Flemming Steen Munch m.fl. og deres gensidige lovprisninger af sig selv og hinanden. Udtalelser, som pressen mere end villigt førte frem for fuld kraft i forbindelse med rydningen af Ungdomshuset.

På rebets anden side var så demonstranternes og aktivisters beretninger om, hvad der i virkeligheden gik for sig de dage. Hvilken brutal magtanvendelse politiet udøvede, og at det var én stor løgn, at ingen kom til skade, og at politiet havde optrådt professionelt. Historier, som de borgerlige medier har brugt ualmindelig lidt spaltepads og sendetid på. Og hændelser, som Ritt overhovedet ikke er blevet konfronteret med efter hendes absolutte opbakning til politiets arbejde.

En løbeseddel med følgende tekst blev uddelt:

I dagene omkring rydningen af Ungdomshuset lovpriste politikerne igen og igen politiets indsats mod demonstranter og aktivister. Det blev gentaget fra både politiet og politikerne, at opgaven var blevet løst professionelt, og at der ikke var noget at udsætte på betjentenes arbejde.

Pressen slugte og bragte det hele råt, og det, som den formidlede, var i flere tilfælde direkte kopier af politiets versioner.

Hvad der i virkeligheden skete, var noget helt andet ...

Politiet optrådte præcis som orden-smagten i fascistiske regimer. De gjorde, som de havde lyst til, uden hensyntagen til lov og ret, og bemærkningen "du kan da bare klage" har lydt utallige gange til alle de aktivister, der har fået krænket deres rettigheder, er blevet ydmyget og tævet. Arrogancen er klar og tydelig – en klage over politiet bli-

Den lige linje mellem Rådhus og presse - Unge læser virkelige historier om politibrutalitæt under kampen om Jagtvej 69

ver undersøgt af politiet selv.

Ingen grund til at fortvivle. Vi lever jo i et retssamfund, som selvfølgelig er villig til at sætte en undersøgelse i gang for at komme til bunds i, om politiet virkelig har handlet korrekt.

Men nej! Vores kære justitsminister fastslog hurtigt, at der slet ikke var brug for en uvildig undersøgelse. Hvilket er mystisk i betragtning af, at hvis politiet virkelig handlede professionelt, ville det kun gavne Lene Espersen og hendes ligesindede, der jo så ville få deres påstande underbygget og bekræftet. Det kunne tyde på, at de selv ved, der er en hel del, der ikke skete, som det burde.

Pressen har mæsket sig i hele affæren, blændet af seer-, lyttartal og avis-salg. De ting, Danmarks protesterende ungdom er blevet udsat for, burde have fyldt forsiderne. Men i et demokrati som Danmark opfatter pressen altså ikke politiets grove magtovertrædelser som særlig interessant eller væsentligt. Medierne svigter borgerne ved ikke at bringe objektive nyheder. Et bevis på, at politikerne blander sig i pressen, er sagen om Brian Mikkelsens mails til DR.

Politikerne besluttede, politiet tævede løs, og pressen formidlede det hele som en flok unge voldspsykopater, der fremprovokerede optøjer, blot fordi de ikke havde andet at lave.

Men der skal mere til end kedsomhed, før man går på gaden i en demonstration for et ungdomshus. For der er garanti for tåregas samt risiko for knip-pelslag, påkørsel af hollændervogn, benlås (som er ulovligt, men flittigt brugt) og som følge deraf en tur på skadestuen.

De virkelige begivenheder burde nu stå klart for enhver – men pga. pressens og politikernes manglende vilje til at få dem frem i lyset skal man selv kende et af ofrene for politiets brutalitet for at have kendskab til, hvad der egentlig skete.

Det er i dagens Danmark nødvendigt at undersøge tingenes tilstand selv. Herefter må man tage stilling til, om det er en tilstand man vil acceptere, eller om man vil være med til at kæmpe for en retfærdig retsstat, hvor lovens håndhævere ikke får lov til udøve vold, hvor politikere er til for befolkningens skyld og ikke erklærer krig mod en gruppe af landets unge, og hvor pressen tager sit ansvar alvorligt.

Fælles modstand mod G-8 topmødet - Leve den internationale solidaritet!

Billedserien er fra demonstrationerne i Rostock mod G8-topmødet den 2. juni - før det egentlige topmøde begyndte.

Næsten 20.000 betjente var udkommanderet mod omkring 60.000 demonstranter.

Omfattende politiprovokationer udfordrede demonstranterne.

Lederne for de otte stormagter mødes i Heiligendamm i Nordtyskland under massiv politibeskyttelse.

De har tænkt sig at diktere deres lov over hele kloden og påtvinge den imperialistmagternes interesser – imod arbejderne, alle arbejdende, bønderne og verdens folk.

De snakker om at mindske forureningen, men det er dem selv – repræsentanterne for monopolerne – som forurener.

De foregiver mindske fattigdommen, men det er dem selv, som organiserer udplyndringen af de afhængige landes rigdomme og høster profit på deres gæld.

De taler om fred, men det er dem selv, som militariserer planeten og udløser krige for nyopdeling af markeder og indflydelsessfærer; det er dem selv, som angriber folkene og lande som Irak og Afghanistan, og i morgen måske Iran.

De snakker om demokrati, men de opretter politistater, som kriminaliserer alle protester imod den nyliberale orden.

I lighed med alle de organisationer, som tager afstand fra dette topmøde for udbyttere, plyndrere af rigdomme og krigsmagere, kæmper vi for den umiddelbare sløjfning af ulandenes gæld. Vi tager afstand fra og bekæmper den nyliberale politik overalt.

Vi retter en appel om at udvikle den indbyrdes solidaritet mellem arbejderne og folkene i hele verden og til at forstærke kampen imod imperialismen og dens nyliberale politik.

Ja – en anden verden er mulig og helt nødvendig!

Alternativet er socialisme!

Maj 2007

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer – IKMLPO

www.cipoml.net

Udover farverige optog og markante happenings fra mange forskellige kræfter og strømninger var der også gadekampe med mange anholdte og sårede.

Protesterne fortsatte under selve topmødet.

Kina og USA i ny kold krig om Afrikas olierigdomme

Darfur? Det er olien, dummernik...

Af F. William Engdahl

G8-topmødet handler mest om Afrika. De 8 stores interesse for det fattige kontinent er glubende. I slæbet på Mærsk og Bush prioriterer også Anders Fogh Rasmussen at gøre noget for afrikanerne. Der tales meget om at reducere fattigdommen. Økonomen F. William Engdahl afsløre det virkelige spil mellem imperialistmagterne.

Der er en berømt anekdote fra præsidentvalgkampen i USA 1992, hvor en ukendt William Jefferson Clinton sagde til den dengang siddende præsident George Herbert Walker Bush: *"Det er økonomien, dummernik"*.

Tilsvarende er den aktuelle bekymring hos den nuværende Washington administration for Darfur i det sydlige Sudan, hvis vi ser nærmere efter, ikke en ægte bekymring over folkedrab på befolkningerne i denne allerfattigste del af et fattigt og forladt område i Afrika.

Nej. *"Det er olien, dummernik."*

Det kan uddybes med en kynisk historie om Washington-administrationen, der ikke har ladet sig genere af sit eget folkedrab i Irak når det drejer sig om kontrol over vigtige oliereserver. Hvad er på spil i slaget om Darfur? Kontrol over olie, store mængder olie.

Sagen om Darfur, et uindbydende stykke solsvedent land i den sydlige del af Sudan, illustrerer udmærket den nye kolde krig om olie, hvor den dramatiske stigning i Kinas olieefterspørgsel til at forsyne landets eksploderende vækst har ført Beijing ind på en aggressiv politik med dollardiplomati, ironisk nok. Med dets reserve på mere end 1.300 billioner dollars, fortrinsvis i USA dollars, i Folkerepublikkens Kinas Nationalbank, har Beijing kastet sig ud

i aktiv oliegeopolitik.

Afrika er et vigtigt centrum for opmærksomheden, og i Afrika er det især den centrale region mellem Sudan og Tschad der satses på. Dermed defineres en vigtig ny grænse i det som siden USAs invasion af Irak i 2003 har været en ny kold krig mellem Washington og Beijing om kontrol over vigtige oliekluder. Indtil videre har Beijing spillet sine kort en smule bedre end Washington. Darfur er en af de vigtigste slagmarker i dette spil om oliekontrol, hvor indsatserne er høje.

Kinesisk oliediplomati

I de seneste måneder har Beijing begivet sig ud i en række initiativer beregnet på at sikre langtidssikre kilder til råvarer fra en af planetens bedst forsynede regioner, det afrikanske subkontinent. Ingen råvare har højere prioritet i Beijing for øjeblikket end sikringen af langtidssikre oliekluder.

I dag henter Kina anslået 30 % af sin råolie fra Afrika. Det forklarer en usædvanlig række af diplomatiske initiativer der har gjort Washington rasende. Kina benytter sig af betingelsesløse dollarkreditter for at få adgang til Afrikas umådelige råvarerigdomme og sender dermed Washingtons typiske kontrolspil via Verdensbanken og IMF ud i kulden. Hvem har brug for IMF's ubehagelige medicin når Kina giver nemme betingelser og bygger veje og skoler oven i købet?

I november sidste år var Beijing vært for et usædvanligt topmøde med 40 afrikanske regeringsoverhoveder. De rullede den røde løber ud, i egentligste forstand, for overhovederne fra bl.a. Algeriet, Nigeria, Mali, Angola, Den centralafrikanske Republik, Zambia og Sydafrika.

Kina har lige indgået en olieaftale der forbinder Den kinesiske Folkerepublik med kontinentets største stater, Nigeria og Sydafrika. Kinas CNOC vil udvinde olien i Nigeria via et konsorti-

um der også indbefatter South African Petroleum Co., og giver Kina adgang til hvad der kunne blive 175.000 tønder om dagen i 2008. Det er en handel på 2.27 billioner dollars, som giver det statskontrollerede CNOC en andel på 45 % af det store nigerianske off-shore oliefelt. Tidligere blev Nigeria i Washington regnet for at være de anglo-amerikanske oliemastodonter Exxon-Mobil, Shell og Chevrons ejendom.

Kina har været rundhåndet med at uddele sine bløde lån uden renter eller regulære bevillinger til nogle af de fattigste skyldnerstater i Afrika. Lånene er blevet brugt til infrastruktur, bl.a. landeveje, hospitaler og skoler, i stærk kontrast til de brutale, strenge krav der stilles af IMF og Verdensbanken. I 2006 investerede Kina over 8.000 billioner i Nigeria, Angola og Mozambique, over for de 2.300 billioner til hele Afrika syd for Sahara fra Verdensbanken. Ghana er ved at forhandle et kinesisk elektrificeringslån på 1.200 billioner på plads. Til forskel fra Verdensbanken, de facto et led i USAs økonomiske udenrigspolitik, knytter Kina snedigt nok ingen betingelser til dets lån.

Dette olierelaterede kinesiske diplomati har ført til den mærkværdige anklage fra Washington at Beijing forsøger at "sikre sig olie ved kilderne", noget Washingtons udenrigspolitik selv har været i gang med i mindst et århundrede.

Ingen kilde til olie har været mere central i Kinas og USAs oliekonflikt i den senere tid end Sudan, Darfurs hjemsted.

Sudans olierigdomme

Beijings CNPC (China National Petroleum Company) er Sudans største udenlandske investor med omkring 5 billioner dollars til oliefeltudvikling. Siden 1999 har Kina investeret mindst 15 billioner dollars i Sudan. Det ejer 50 % af et olieraffineri nær Khartoum sam-

men med den sudanske regering. Oliefelterne (se grafen) er koncentreret i syd, hjemstedet for en længe rumlende borgerkrig, til dels hemmeligt finansieret af USA med det formål at løsrive den sydlige del fra det islamiske Khar-toum-centrerede nord.

CNPC har bygget en olierørledning fra dets koncessionsblokke 1, 2 og 4 i det nordlige Sudan til en ny terminal i Port Sudan ved Rødehavet, hvor olien lastes på tankere til Kina. Otte procent af Kinas olie kommer nu fra det sydlige Sudan. Kina overtager hen ved 65 % af Sudans 500.000 tønder om dagen af olieproduktion. Sidste år var Sudan Kinas fjerdestørste udenlandske olie-kilde. I 2006 overhalede Kina Japan som verdens næststørste importør af olie efter De forenede Stater, idet det importerede 6.5 millioner tønder om dagen af det sorte guld. Med et oliebehov der anslås at ville vokse med 30 % om året, vil Kina overhale USA i behov for olieimport i løbet af få år. Det er den faktor der er drivkraften bag Beijings udenrigspolitik i Afrika. (Kilde: USAID.)

Et blik på det sydlige Sudans oliekoncessioner viser at Kinas CNPC har rettigheder til blok 6, der ligger inde i Darfur, nær ved grænsen til Tschad og Den centralafrikanske Republik. I april 2005 bekendtgjorde Sudans regering at den havde fundet olie i Syddarfur, et fund som anslås at kunne levere 500.000 tønder om dagen når det er blevet udviklet. Verdenspressen har glemt at oplyse om denne vitale kendsgerning i diskussionen af Darfurkonflikten.

Anvendelse af anklagen for folke-drab til militarisering af Sudans olieområde

Folke-drab var det valgte tema, og Washington orkesterets dirigent. Selv om alle iagttagere er enige om at Darfur har været vidne til store folkefordrivelses, menneskelig elendighed og titusindvis eller måske endda hele 300.000 døde i løbet af de sidste mange år, er det ejendommeligt nok kun Washington og NGOerne i dens nærhed der har brugt den ladede betegnelse "folke-drab" til at beskrive Darfur. Hvis det lykkes for dem at få folkelig opbakning til anklagen om folke-drab, åbner det mulighed for drastisk "regimeforandringsindgri-

ben" fra NATO og i praksis fra Washington i Sudans indre anliggender.

Folke-drabstemaet bliver brugt med Hollywood-opbakning for fuld udblæsning fra popstjerneagtige personer som George Clooney til at iscenesætte en sag for de-facto-besættelse af regionen fra NATOs side. Indtil videre har den sudanske regering, ikke så overraskende, sat sig kraftigt imod.

USAs regering bruger regelmæssigt udtrykket "folke-drab" om situationen i Darfur. Det er den eneste regering der gør det. USAs vicestatssekretær Ellen Sauerbrey, der er leder af kontoret for befolkning, flygtninge og migration, har på et USINFO online interview 17. november sidste år udtalt at "det folke-drab der foregår i Darfur i Sudan, en "grov krænkelse" af menneskerettighederne, er en af de vigtigste internationale grunde til bekymring for USA".

Bushadministrationen bliver ved at insistere på at der er blevet udøvet folke-drab i Darfur siden 2003, selv om et panel på fem mand i en FN-mission ledet af den italienske dommer Antonio Cassese i 2004 rapporterede at der ikke var blevet begået folke-drab i Darfur, men at der blev begået alvorlige krænkelses af menneskerettighederne. De opfordrede til krigsforbryderretssager.

Dødens købmænd

USA har grebet ind ved hjælp af hemmelige mellem-mænd i Tschad og dets nabostater, og har uddannet og bevæbnet Det sudanske Folks Befrielseshær, der blev anført af John Garang med uddannelse fra USAs Special Forces' skole i Fort Benning i Georgia indtil hans død i juli 2005.

Ved at pøse våben ind først i den østlige del af Sydsudan og siden opdagelsen af olie i Darfur også i den region, har Washington næret den konflikt der har ført til at titusinder er døde og mange millioner tvunget på flugt fra

deres hjem. Eritrea er vært for og støtter Det sudanske Folks Befrielseshær (SPLA), paraplymodstandsgruppen NDA og oprørerne fra den østlige front og Darfur.

Der er to oprørsgrupper der kæmper i Sudans Darfurregion mod den centrale regering i Khartoum under præsident Omar al-Bashir, Bevægelsen for Retfærdighed og Ligestilling (JEM) og den større Sudans Befrielseshær (SLA).

I februar 2003 rettede SLA et angreb på sudanske regeringsstillinger i Darfurregionen. Generalsekretæren for SLA, Minni Arkou Minnawi, opfordrede til væbnet kamp og anklagede regeringen for at være ligeglad med Darfur. "SLAs mål er at skabe et forenet demokratisk Sudan." Med andre ord, et regimeskifte i Sudan.

USAs senat vedtog en resolution i februar 2006, der krævede NATO-tropper sendt til Darfur og desuden en stærkere FN-fredsstyrke med et robust mandat. En måned senere krævede præsident Bush også øgede NATO-styrker i Darfur. OK – folke-drab? Eller olie?

Pentagon har haft travlt med at uddanne afrikanske militære befalingsmænd i USA, ganske som det har gjort med latinamerikanske officerer i årtier. Dets Internationale Militære Trænings og –Uddannelsesprogram (IMET) har leveret uddannelse til militære befalingsmænd fra Tschad, Æthiopien, Eritrea, Cameroun og Den centralafrikanske Republik, i praksis hvert eneste land langs Sudans grænser.

Mange af de våben der har været brændstof til drabene i Darfur og i syd, er blevet bragt ind via lyssky særligt beskyttede private "dødens købmænd" som fx det berygtede forhenværende KGB-medlem, der nu yder USA tjenester, Victor Bout. Bout er i de senere år gentagne gange blevet citeret for at handle med våben tværs over Afrika. Mærkværdigvis lader USAs regeringsebedsmænd hans virksomhed i Texas og Florida urørt, selv om han er på Interpols liste over eftersøgte for hvidvask af penge.

USAs udviklingsstøtte til hele Afrika syd for Sahara, Tschad iberegnet, er blevet skåret kraftigt ned inden for de seneste år, mens dets militære støtte er øget. Olie og konkurrencen om råvarer er den indlysende årsag. Regionen i Sudan fra den øvre Nil til grænsen mod

Tschad er rig på olie. Det vidste Washington længe før den sudanske regering.

Chevrons olieprojekt fra 1974

De store olieselskaber i USA har vidst alt om Sudans olierigdomme siden begyndelsen af 1970'erne. I 1979 brød Jafaar Nimeiry, Sudans statsoverhoved, med Sovjet og inviterede Chevron til at udvikle olie i Sudan. Det var måske en fatal fejltagelse. FN-ambassadør George H.W. Bush havde personligt fortalt Nimeiry om satellitfotografier der viste at der var olie i Sudan. Nimeiry bed på krogen. Krige om olie har været resultatet lige siden.

Chevron fandt store olieforekomster i det sydlige Sudan. Det brugte 1.2 billioner dollars på at finde og afprøve dem. Det var den olie der satte gang i det der kaldes Sudans anden borgerkrig i 1983. Chevron blev mål for gentagne angreb og drab og afbrød projektet i 1984. I 1992 solgte det sine sudanske oliekoncessioner. Så begyndte Kina at udvikle de forladte Chevron-felter i 1999 med bemærkelsesværdige resultater.

Men Chevron er ikke langt fra Darfur i dag.

Olie og olierørledningspolitik i Tschad

Condi Rice's Chevron befinder sig i nabolandet Tschad sammen med den anden amerikanske olie gigant, Exxon-Mobil. De har lige bygget en olierørledning til 3.7 billioner dollars for at bringe 160.000 tønner olie om dagen fra Doba i det centrale Tschad nær ved det sudanske Darfur via Cameroun til Kribi ved Atlanterhavet, beregnet for USAs raffinaderier.

Med det formal samarbejdede de med Tschads "livsvarige præsident" Idriss Deby, en korrupt despot som er blevet anklaget for at fodre oprørerne i Darfur med våben leveret af USA. Deby sluttede sig til Washingtons Pan Sahel Initiativ, ledet af Pentagons USA-europæiske kommando, for at uddanne sine tropper til at bekæmpe "islamisk terrorisme". Størstedelen af stammerne i Darfurregionen er muslimer.

Forsynet med militær hjælp, træning

og våben fra USA indledte Deby i 2004 det første angreb, der udløste konflikten i Darfur, idet han brugte medlemmer af sin elite præsident-garde, der kommer fra provinsen, og udstyrede mændene med alle terrængående køretøjer, våben og anti-luftskytsgewærer til oprørerne i Darfur, der kæmpede mod regeringen i Khartoum i det sydvestlige Sudan. USAs militære støtte til Deby blev i realiteten startskuddet til blodbadet i Darfur. Khartoum reagerede og dermed blev det følgende kaos sluppet løs sit

Favntaget på verdens fattige

fulde tragiske omfang.

NGOer med støtte fra Washington hævder sammen med USAs regering at der foregår folkedrab, selv om det ikke er bevist. Det er et påskud til endelig at bringe FN/NATO-tropper ind i oliefelterne i Darfur og Sydsudan. Det er olie, ikke menneskelig elendighed, der står bag Washingtons nye interesse for Darfur.

Kampagnen om "folkedrabet" i Darfur begyndte i 2003, på samme tid som olierørledningen fra Tschad til Cameroun begyndte at fungere. USA havde nu en base i Tschad til at efterstræbe olien i Darfur og potentielt samarbejde med Kina om dets nye olie kilder. Darfur er strategisk, idet det strækker sig

ind i Tschad, Den centralafrikanske Republik, Ægypten og Libyen.

USAs militære formål i Darfur og mere generelt på Afrikas Horn høster i øjeblikket fordele af USAs og NATOs støtte til Den afrikanske Unions tropper i Darfur. NATO yder jord- og luftstøtte til AUs tropper, der betegnes som "neutrale" og "fredsbevarende". Sudan er i krig på tre fronter, og hvert af fjendelandene – Uganda, Tschad og Æthiopien – har betydelig militær tilstedeværelse fra USA og løbende amerikanske militære programmer. Krigen i Sudan indeholder både hemmelige USA-operationer og USA-trænede "oprørsgrupper", der kommer ind fra Sydsudan, Tschad, Æthiopien og Uganda.

Tschads Deby har også sit blik rettet mod Kina

Færdiggørelsen af den USA- og Verdensbankfinansierede olierørledning fra Tschad til Camerouns kyst var planlagt som bare én del af en langt mere omfattende Washingtonplan for kontrol af olierigdommene i det centrale Afrika fra Sudan til hele Guineabugten.

Men Washingtons tidligere bonkammerat, Tschads livsvarige præsident Idriss Deby, begyndte at føle sig utilfreds med sin lille del af de USA-kontrollerede olieprofitter. Da han og parlamentet i Tschad i begyndelsen af 2006 besluttede at inddrage mere af olieindtægterne for at finansiere deres militære operationer og styrke hæren, tog den nye præsident for Verdensbanken, Irak-krigens arkitekt Paul Wolfowitz, skridt til at suspendere lånene til landet. Samme år i august blev Deby genvalgt og skabte Tschads eget olieselskab SHT, hvorefter han truede med at udvise Chevron og Malaysias Petronas for ikke at betale de skatter de skyldte, og forlangte sin del på 60 % af indtægterne fra Tschads olierørledning. Til sidst nåede han til en aftale med olieselskaberne, men forandringens vind var begyndt at blæse.

Deby står også over for voksende indre modstand fra en oprørsgruppe i Tschad, Den samlede Front for Ændringer, kendt under dens franske navn FUC, som han hævder får hemmelig støtte fra Sudan. Denne region er en meget kompliceret del af krigsverdenen. FUC har etableret sin base i Darfur.

Midt i denne ustabile situation er Beijing dukket op i Tschad med en kasse fuld af nødhjælpspenge i hånden. I slutningen af januar aflagde den kinesiske præsident Hu Jintao statsbesøg i Sudan, Cameroun og flere andre afrikanske stater. I løbet af 2006 var kinesiske ledere på besøg i ikke færre end 48 afrikanske stater. August 2006 havde Beijing officielt besøg af Tschads udenrigsminister til samtaler og genoprettelse af de formelle diplomatiske forbindelser, der havde været afbrudt siden 1997.

Kina er begyndt at importere olie fra Tschad såvel som fra Sudan. Ikke særlig meget olie, men hvis Beijing får sin vilje, vil der snart blive lavet om på det.

I april i år bekendtgjorde Tschads udenrigsminister at forhandlinger med Kina om større kinesisk deltagelse i Tschads olieudvikling "gjorde gode fremskridt". Han henviste til de betingelser kineserne stiller for olieudvikling og kaldte dem "langt mere ligelige partnerskaber end hvad vi har været vant

til".

Den kinesiske økonomiske tilstedeværelse i Tschad kan ironisk nok vise sig langt mere effektiv mht. at lægge en dæmper på kampe og fordrivelse i Darfur end nogen tilstedeværelse af tropper fra Den afrikanske Union eller FN

nogensinde vil kunne. Det vil ikke være til glæde for visse personer i Washington eller i Chevrons hovedkvarter for så vidt som de ikke vil se olien falde i deres egne tilsmurte og blodige hænder.

Tschad og Darfur er kun en del af Kinas umådelige anstrengelser for at sikre sig "olie ved kilden" hen over Afrika. Olie er også den vigtigste faktor i USAs Afrikapolitik i dag. George W.

Bush's interesser i Afrika indbefatter en ny amerikansk base i Sao Tome / Principe 124 miles fra Guineabugten, hvorfra det kan kontrollere Guineabugten oliefelter fra Angola i syd til Congo, Gabon, Ækvatorialguinea, Cameroun og Nigeria. Tilfældigvis er det lige de samme områder som de nyeste kinesiske diplomatiske og investeringsmæssige aktiviteter har koncentreret sig om.

"Vestafrikas olie er blevet af national strategisk interesse for os", sagde USAs vicesstatssekretær for Afrika, Walter Kansteiner, så tidligt som i 2002. Darfur og Tschad er kun en forlængelse af USAs Irakpolitik "med andre midler": kontrol med olie overalt. Kina udfordrer denne kontrol "overalt" og særlig i Afrika. Det beløber sig til en ny uerklæret kold krig om olie.

F. William Engdahl er bidragsyder til Global Research og forfatter af 'A Century of War: Anglo-American Oil Politics'.

Oversat til dansk af Minna Skafte Jensen

Venezuela:

Hvem truer ytringsfriheden?

Venezuela har været stærkt kritiseret i de danske og vestlige medier for at ville knægte ytringsfriheden i forbindelse med, at tv-stationen RCTV's sendetilladelse udløb den 28. maj. Latinamerikagrupperne i Norge har udsendt følgende klarlægning af den virkelige historie og forsvarer Venezuelas demokratisk valgte regerings legitime ret til at fastlægge, hvordan det offentligt ejede sendemast-system skal benyttes.

Grunden til, at RCTV's sendetilladelse ikke bliver fornyet, er, at kanalen deltog i kuppet mod præsident Hugo Chavez' regering 11.-13. april 2002.

RCTV opfordrede åbent befolkningen til at deltage i demonstrationer, der sigtede på at vælte Chavez-regeringen. De sendte også manipulerede billeder, som angiveligt viste, at Chavez-tilhængere beskød oppositionsgrupper, medens de i realiteten fyrede tilbage mod snigskytter. De militære kupledere brugte følgende disse manipulerede tv-billeder til at legitimere et de facto kup.

Ejeren af RCTV, Marcel Granier, var til stede, da den forfatningsstridigt indsatte midlertidige præsident blev taget i ed og opløste samtlige landets demokratisk valgte institutioner.

RCTV's journalister blev efter kupet meddelt, at de ikke måtte formidle nogen informationer om Chavez, hans tilhængere eller nogen tilknyttet ham.

Da Hugo Chavez' regering blev genindsat den 14. april, valgte RCTV at sende tegneserier i stedet for at formidle denne betydningsfulde begivenhed til offentligheden.

Ud over dette har kanalen ikke overholdt sine skatteforpligtelser de sidste tre år samt brudt andre licensvilkår om bl.a. ikke at sende sex-programmer på visse tider af døgnet.

Den nye kanal, TEVES, som har overtaget sendetilladelsen efter RCTV, følger modellen "åben kanal", som kendes flere steder i Europa, hvor oppositions-tilhængere også kan deltage. Kanalen har en uafhængig bestyrelse og vil også modtage dele af sine indtægter via

kommercielle reklamer.

Der findes fremdeles 81 private tv-stationer i Venezuela, som tilsammen har en markedsandel på over 90 %. Alle de fire nuværende største tv-stationer støtter åbent oppositionen. Disse har for nylig fået deres licens forlænget til at sende på kabelnettet.

Det er vigtigt at være bevidst om, at privatejede medier i Venezuela i de sidste år har fungeret mere som politiske aktører end seriøse nyhedsformidlere. I sin rapport fra 2002 skrev Human Rights Watch:

- I stedet for at levere fair og nøjagtig nyhedsdækning forsøger medierne som helhed at fremprovokere offentlig utilfredshed og vrede til støtte for den militante opposition.

RCTV bliver ikke lukket, men regeringen har valgt ikke at forny kanalens licens til at sende via sendemast-systemet. Det står kanalen frit for at sende videre via internet, satellit eller kabelnet, hvad den også planlægger at gøre.

'Seksdageskrigen' – en israelsk aggressionskrig

Palæstina: 40 års besættelse

Af Stephen Lendman

Det er 40 år siden, palæstinenserne og den arabiske verden blev militært undertvunget ved en israelsk aggressionskrig. Den drejede sig ikke om Israels overlevelse, for Israel var ikke truet. I Danmark og i resten af verden markeres 40-året for den barbariske aggression, der siden har holdt palæstinenserne i slavelænker. Amerikaneren Stephan Lendman gennemgår her myterne om 'den arabisk-israelske konflikt'

Den 5. juni 1967 startede Israel sin såkaldte ("Forebyggende") Seksdageskrig mod tre af sine arabiske nabostater – Ægypten, Jordan og Syrien – med påstande om, at der var tale om selvforsvar for at undgå tilintetgørelse.

Det var påstande, som israelske ledere senere indrømmede var uægte og et falsk dække over en storstilet, længe planlagt og nøje beregnet aggressionskrig, som man mente, man let kunne vinde – og vandt.

New York Times citerede fra en tale holdt i 1982 af statsminister Menachem Begin (1977-1983), hvori han udtalte:

"I juni 1967 havde vi et valg. De daværende ægyptiske hærkoncentrationer i Sinai beviser ikke, at [præsident Gamal Abdel] Nasser [1965-70] virkelig var på spring til at angribe os. Vi må være ærlige over for os selv. Vi besluttede at angribe ham."

Yitzhak Rabin, der har været statsminister i to omgange (1974-77 og 1992-95), udtalte til den franske avis Le Monde i februar 1968:

"Jeg tror ikke, at Nasser ønskede krig. De to divisioner, som han sendte ind i Sinai 14. maj, ville ikke have været nok til at starte et angreb på Israel. Han vidste det, og vi vidste det."

General Mordechai Hod, kommandør for det israelske luftvåben under Seksdageskrigen, sagde i 1978:

"16 års planlægning er blevet til de disse indledende 80 minutter. Vi levede med planen, vi sov på planen, vi åd planen. Konstant perfektionerede vi planen."

General Haim Barlev, leder af Israels forsvarsstyrker (IDF) under Seksdageskrigen, udtalte til Ma'ariv i april 1972:

"Vi var ikke truet af folkedrab på tærskelen til Seksdageskrigen, og vi kom aldrig på en sådan mulighed."

Andre israelske ledere og generaler har givet udtryk for samme opfattelse: at Israel i juni 1967 ikke var under nogen trussel, men i stedet på falsk grundlag gennemførte en aggressionskrig, idet man fortalte omverdenen, at man ikke havde andet valg.

Man havde et klart alternativ. Man kunne have valgt fred, men gjorde det ikke – og har aldrig gjort det, hverken tidligere eller senere helt op til i dag. Efter israelernes skøn tjener valget af aggressive krige Israels interesser bedst, ligesom de gør det for deres amerikanske imperialistiske partner.

Krigen i 1967 var den jødiske stats tredje store aggressive krig, som voksede ud af grundlæggelsen af zionismen i 1897 med det formål at etablere en permanent jødisk stat. Det skete under ledelse af Theodor Herzl, som planlagde den første zionistiske kongres i Basel i Schweiz, blev zionismens første præsident og udformede visionen om et permanent jødisk hjemland i Palæstina.

Hjemlandet blev retfærdiggjort ud fra det, som professor Norman Finkelstein kaldte for det "kolossale svindelnummer": at jøderne påbegyndte deres første etablering af deres fædrene hjem "i et land uden folk for et folk uden land".

Det blev til staten Israel i maj 1948 via den nye jødiske stats første forebyggende, aggressive krig, den såkaldte "Uafhængighedskrig", af palæstinenserne betegnet *Al Nakba* – Katastrofen.

På baggrund af krigen bemægtigede de jødiske tropper sig 78 pct. af det bri-

tiske mandat Palæstina til at etablere staten Israel 14. maj, da mandatet endte.

Dette var 40 pct. mere territorium, end FN-resolution 181 i november 1947 havde tilladt med en 56/44 pct.-afstemning, en afgørelse, der i forvejen gav Israel det meste af den frugtbare jord, næsten alle byområder og landbrugsområder. 400 ud af 1.000 palæstinensiske landsbyer mistede deres beboelser via FN-mandatet – uden

Rafah: Dagligdag blandt ruiner

nogen som helst ret til at appellere – til den jødiske befolkning, som på det tidspunkt udgjorde en tredjedel af den totale befolkning.

Våbenhvilelinjen fra 1948 blev kendt som den "Grønne Linje". Ægypten okkuperede Gaza, og Jordan kontrollerede Vestbredden.

Det var Israels triumf-øjeblik. Krigen varede seks måneder og fordrev eller myrdede omkring 800.000 palæstinensere. Den ødelagde 531 palæstinensiske landsbyer og 11 palæstinensiske bydele og var et klart eksempel på etnisk udrensning, som international lov betegner som en forbrydelse mod menneskeheden.

Ingen skyldige israelske ledere blev stillet til regnskab eller tvunget til at tilstå det, som de vitterlig – helt ubestrideligt – gjorde ifølge nyligt deklassificeret israelsk arkivmateriale, som den

israelske historiker Ilan Pappé har brugt til sin vigtige nye bog, *Den etniske udrensning af Palæstina*. Den anerkendte britiske journalist og dokumentarfilmmager John Pilger omtaler ham som ”*Israels modigste, mest principielle og mest skarpsindige historiker*”.

I sin bog har Pappé dokumenteret israelske forbrydelser, der inkluderer koldblodigt massebord, ødelæggelse af hjem, landsbyer og kreaturer, voldtægter, andre grusomheder og massakrer på forsvarsløse mænd, kvinder og børn uden at vise nåde.

Det skete, fordi de britiske mandat-tropper ikke gjorde noget for at stoppe det, og da de arabiske nabostater endelig intervererede, opførte de sig patetisk og uden overbevisning mod en overlegen israelsk kampstyrke, som var i stand til let at besejre den lille, dårligt udrustede og umotiverede symbolske styrke, der blev sat ind imod dem.

Israels anden aggressionskrig blev lanceret sammen med Storbritannien og Frankrig i oktober 1956 mod Ægypten som reaktion på præsident Nassers beslutning om at nationalisere Suezkanalen.

Invasionsstyrkerne gav efter for amerikansk og sovjetisk pres for en våbenhvile otte dage senere, og efter at den amerikanske centralbank begyndte at sælge store summer af britiske pund for at undergrave dollar-pund-vekselkursen. Det endte med, at Israel trak de sidste tropper tilbage 8. marts 1957.

Den 5. juni 1967 iværksatte Israel sin tredje store aggressionskrig, men næppe var den ovre, før næste allerede var planlagt og klar til at blive udløst med det spinkleste påskud, som nærmest ingen andre nationer kunne slippe godt fra.

Man gjorde det med de sædvanlige grunde til, at lande går i krig uden at være under nogen form for ydre trussel: territorier, ressourcer (for Israel i Golan var vand nøglen) og ønsket om udfordret regional dominans. Som man hver gang har gjort, påstod Israel, at landets sikkerhed var truet, ved at skabe myter om, at Syrien bombarderede israelske landmænd. Og lovlige, ikke-truende ægyptiske militære øvelser blev maskeret som forberedelse til krig, agitatorisk arabisk retorik beviste det! Med planerne klare og

datoen fastsat fløj udenrigsminister Abba Eban til Washington 26. maj for at informere Lyndon Johnson om Israels intentioner og fik garanti for at amerikanerne bakkede op om dem.

Krigen begyndte den 5. juni og viste sig at blive en virkningsfuld opvisning i overvældende magt. Israel ødelagde 90 pct. af Ægyptens 300 fly store luftvåben på jorden og to tredjedele af det syriske luftvåben på den første dag. Efter 24 timers konflikt annoncerede kommandøren for det israelske luftvåben (IAF) Mordechai Hod, at det kombinerede arabiske luftvåben var ødelagt, og deres svære tab beviste det. Israel mistede godt 19 kampfly, mens Ægypten mistede omkring 300, Syrien 60, Jordan 35, Irak 15 og Libanon et eller flere.

Palæstinenserne skulle miste meget mere: de resterende dele af deres land, resterne af Gaza og Vestbredden, hvilket gjorde dem statsløse.

På dag to invaderede Israel Gaza og Vestbredden. På dag tre gik de israelske forsvarsstyrker (IDF) ind i det nordlige Sinai, knuste de ægyptiske brigader, erobrede Jerusalem og tvang Jordan til at overgive sig. På den fjerde dag invaderede IDF Haram Al-Sharif og det centrale Sinai, og på dag fem avancerede man til Suezkanalen, erobrede hele Sinai og de syriske Golanhøjder.

Krigen var praktisk talt ovre, før den begyndte, men de israelske tropper viste ingen nåde, men brugte deres luftvåben, der ikke mødte modstand, til at massakrere tusindvis af forsvarsløse ægyptiske tropper på landjorden.

Det var en kalkunjagt, der blev muliggjort i stor skala, fordi Washington støttede den ved at forsyne Israel med den seneste nye udrustning, heriblandt tjæreoptrævlende sprængstof, der forhindrede uskadte fly i at gå i luften og gjorde dem til siddende ænder. Ydermere forsynede amerikanske hangarskibe israelerne med oplysninger og kommunikationshjælp og var rede til at gribe ind om nødvendigt.

Selv når Washington viste sin forpligtigelser over for Israel, er der intet, som i dag kaster bedre lys over det, end ignoreringen og fortielsen af hændelsen med *USS Liberty*. Efterretningsskibet var i Middelhavet omkring 13 sømil fra Sinai-halvøen, da israelsk luftvåben og

torpedobåde angreb

Det, fuldt ud klar over, at det var en amerikansk fartøj, som den øverste israelske førstepilot senere indrømmede. 34 om bord på skibet blev dræbt, hvorefter Johnsons forsvarsminister Robert McNamara beordrede en undersøgelse, som konkluderede, at hændelsen var et tilfælde af ”*fejltagen identificering*”, på trods af, at han meget vel vidste, at det ikke var tilfældet.

Den nu forhenværende fælles stabsformand admiral Thomas Moorer udtalte senere, at hændelsen var ”*en af de klassiske amerikanske dækhistorier*” over for en nær allieret, som Washington har gjort undskyldninger og godtgørelse for lige siden, tillige med forsyningen af enorme beløb i finansiel hjælp og moderne våben og ammunition i næsten ubegrænsede mængder.

Israel brugte, hvad de modtog, i sin ensidige lynkrig, der sluttede 10. juni, da de israelske styrker fuldførte det arbejde, der var ladet uafsluttet tilbage i 1948 (”Uafhængighedskrigen”). Man tog de resterende 22 pct. af det gamle Palæstina, indbefattet Gaza og Vestbredden, og den 6. juni vil man have holdt territorierne i 40 undertrykkende år i den længste fortsatte ulovlige besættelse i verden, under hvilken palæstinenserne (inklusive israelske statsborgere og palæstinensiske kristne) har mistet deres personlige, politiske og økonomiske frihedsrettigheder under israelsk herredømme, som tildeles disse rettigheder udelukkende til jøder.

Stop den ulovlige besættelse nu

Efter 40 års besættelse på en femtedel af deres oprindelige land og næsten 60 år efter Al Nakba (*Katastrofen* - 14. maj 1948, *fordrivelsen fra Palæstina*, KP) er palæstinenserne tvunget til at udholde den mest forfærdelige undertrykkelse, som ingen burde stå model til blot en enkelt dag.

Fem millioner af dem, inkluderet 1,4 millioner israelske statsborgere, er nægtet alle rettigheder, der kun tildeles jøder, og er underlagt daglig mishandling og ringeagt – samtidig med de regelmæssige IDF-angreb (”*De Israelske Forsvarsstyrker*”), som de er totalt

forsvarsløse imod.

Palæstinenserne lider under det, og verdenssamfundet er tavst, undtagen når man, som Israel, skændigt kalder ofrene for de skyldige, for dem, der gør folk til ofre.

Dertil kommer fem millioner palæstinensiske flygtninge (enkelte skønner, at antallet er syv millioner), medregnet 260.000 internt fordrevne, som bor i Israel. De palæstinensere, der bor uden for landet, nægtes den absolutte, universelle ret til tilbagevenden, som blev bekræftet i FN's resolution 194 vedtaget i december 1948. Resolutionen fastslår, at *“flygtninge, der ønsker at vende tilbage til deres hjem og leve i fred med deres naboer, skal have ret til det på den tidligste, praktisk mulige dato, og der skal gives compensation for ejendom til dem, der vælger ikke at returnere, og for tab af eller skade på ejendom ... som skal godtgøres af de regeringer eller autoriteter, der er ansvarlige”*.

Denne universelle ret blev også fastslået i artikel 13 i Menneskerettighedserklæringen, ligesom i diverse Genève-konventioner, men Israel nægter at anerkende flygtningenes rettigheder, helt på samme måde som man har ignoreret over fem dusin FN-resolutioner, der fordømmer eller dømmer landet for dets handlinger mod palæstinenserne eller andre arabiske folk, der beklager, at Israel krænker dem, eller forlanger, anmoder eller tilskynder den jødiske stat til at stoppe det.

En af resolutionerne var FN-resolution 273, der blev vedtaget maj 1949 og tildelte Israel FN-medlemskab på betingelse af, at Israel overholdt Resolution 181 fra november 1947, der delte Palæstina 56/44 pct. i israelsk favør, og Resolution 194 vedtaget i december 1948, som gav palæstinenserne deres absolutte, universelt accepterede ret til tilbagevenden.

Fra 1948, da palæstinenserne mistede 78 pct. af deres hjemland, til 1967, da de mistede resten til en fjendtlig, fremmed besættelsesmagt, og til i dag har livet i de besatte område været tyrannisk, utåleligt og kriminelt påtvunget et forsvarsløst folk, som har været hjælpeløse over for det og uden støtte lige siden i deres modige kamp for befrielse. En befrielse, som de vil opnå en

dag, eftersom de aldrig vil give op, før de opnår, hvad de retsmæssigt og lovligt fortjener.

Under de 40 års besættelse har de ikke haft nogen egen anerkendt stat, ingen ret til borgerskab og ingen magt over deres dagligliv.

De lever i en konstant tilstand af frygt i det reelle friluftsfængsel Gaza og Vestbredden under Israels racistiske apartheidlove, som selv den israelske højesteret skammeligt holder fast i. De er økonomisk og politisk stranguleret, nægtet ret til fri bevægelighed i deres eget land som følge af den struktur af vejblokader, tjekpoints, elektriske hegn og en landrøvende apartheid-adskillelsesmur, som den internationale domstol i Haag (14-1) har erklæret for at være

“i modstrid med international lov”, fordi den “har ødelagt og (ulovligt) konfiskeret” ejendom, og fordi den i meget vidt omfang begrænser palæstinenserne bevægelighed og “alvorligt hindrer det palæstinensiske folk i at udøve deres selvbestemmelsesret”.

For dets jødiske statsborgere er Israel en erklæret demokratisk stat, skønt langtfra perfekt i detaljerne. For dets arabiske muslimer og dets lille kristne befolkning er det en daglig kamp for at overleve under de mest barske betingelser af enhver slags, og som man kan forestille sig, kan folk uden for områderne og de fleste jøder ikke forstå det, og alt for få prøver overhovedet på det.

I 40 brutale år har Israel ulovligt kontrolleret alle aspekter af palæstinenserne liv i de besatte områder med jernhånd, som de hæmningsløs svinger ud fra den tyndeste anledning.

Man stuver den indfødte befolkning sammen under elendige forhold i flygtningelejre og bantustans omringet og afskåret fra alle andre. Man hersker over forsvarsløse folk med skræmmende og undertrykkende militær magt.

Man nægter det palæstinensiske folk deres ret til en ægte, suveræn, uafhængig stat og vil ikke tillade muslimer, kristne eller andre ikke-jødiske lovlige

indbyggere i Storisrael samme rettigheder som jøder, medregnet retten til borgerskab og sikkerhed i en suveræn nation for alle, der har krav på det.

Israel påstår, at man ønsker fred, men har aldrig forhandlet i god tro for at opnå det. Det nuværende såkaldte “vejkort” (*“road map”*) er et grumt svinde nummer, der ikke fører nogen steder hen. Det er lige så svigagtigt som alle de andre falske fredsbestræbelser før det.

Det begyndte med *Camp David* i 1978, hvor USA bestak Ægypten med billioner af dollars i “tiggergave” som gengældelse for fred med Israel. En fred, der efterlad palæstinenserne udenfor i kulden. Det forudsigelige resultat var en fortærende vrede, som eksploderede i det, som blev til *den første Intifada* i 1987, med hundredvis af dræbte palæstinensere, og som til slut førte videre til *Oslo-aftalerne* og deres såkaldte princip-erklæring i 1993. Principper, der gav Israel alt, hvad det ønskede, uden at det skulle give noget til gengæld ud over retten for palæstinensere til at være israelske fanger i eget land.

Selv om de ved underskrivelsen blev højt opreklamerede og lovprist, tilbød aftalerne ikke retten til tilbagevenden, ingen uafhængig palæstinensisk stat, ingen del af Jerusalem som hovedstad og ingen palæstinensisk kontrol over deres daglige liv fri for en fremmed besætter.

Fra da af og til i dag er tingene kun blevet værre.

Oslo 1 førte til Oslo 2 i 1995, som delte Vestbredden op på den måde, som det eksisterer i dag - i område “A”, “B”, “C” og “D”, “H-1” og “H-2” i Hebron - med naturressurser i de besatte områder kun for jøder, lukkede militære områder, sikkerhedszoner, “åbne grønne steder” - kun for jøder, og med boligkvarterer i over halvdelen af det arabiske Østjerusalem, som langsomt er ved at blive totalt røvet fra palæstinenserne. . Det efterlader disse spærret inde i usammenhængende kantonen uden indbyrdes sammenhæng, omringet af voksende israelske bosættelser, afspærrede veje og med alle mulige forhindringer, der begrænser bevægelsesfriheden og forhindrer ethvert skin af

normalt dagligliv.

Samtalerne om den såkaldte "permanente status", der begyndte i juni 1990 i *Camp David*, førte til endnu et fornærmende forræderi.

Det som i Vesten blev fremstillet som et generøst tilbud i god tro var endnu et eksempel på amerikansk-israelsk falskhed, der går helt uden om det, som palæstinenserne ønsker mest – en fri og suveræn stat *eller* en samlet multi-etnisk stat, hvor jøder og palæstinensere har lige rettigheder, retten til tilbagevenden, en del af Jerusalem som hovedstad *eller* hele byen som hovedstad for både jøder og palæstinensere samt afslutningen på al fremmed besættelse.

Alt, hvad der blev tilbudt i bytte for "fred" på israelsk vis, er, hvad de har nu: et liv spærret inde i usammenhængende kantonen på for det meste usle landområder. Et veritabelt friluftsfængsel, omringet af stadigt udvidende israelske bosættelser, der fortsætter med at trænge sig ind på det palæstinensiske område, der hurtigt forsvinder, da Israel tager, hvad de ønsker, bid for bid.

Den anden Intifada (Al-Aqsa-Moske-Intifadaen) eksploderede af retfærdig ophobet vrede i september 2000 oven på den tidligere israelske statsminister Ariel Sharons provokatoriske besøg ved den hellige Al-Aqsa-Moske i det besatte Østjerusalem (en central helligdom for muslimer i nærheden af Grædemuren og templet for jøder og kristne).

Det blev endnu værre *efter valgene til den lovgivende palæstinensiske forsamling d. 25. januar 2006*, hvor palæstinenserne, lede og kede af årene med Fatah-styrets korruption og forræderi, på demokratisk vis valgte en Hamas-regering.

Israel og Washington har lige siden handlet rasende for at smadre Hamas-regeringen, fordi Hamas-lederne ikke vil påtage sig rollen som en quislingregering på den måde, som Fatahs Yassir Arafat var villig til, og som den nuværende palæstinensiske præsident (og Fatah-medlem) Mahmud Abbas og hans magtfulde sikkerhedsrådgiver, "Gaza-krigsherren" Mohammed Dahlan (der kontrollerer Fatahs sikkerhedsstyrker) hele tiden har villet udfylde og som Abbas og specielt Dahlan stadig ønsker.

Hamas' mod og hengivenhed overfor deres folk har palæstinenserne betalt en dyr pris for lige siden og gør stadig. Det må stoppes. Det er på høje tid, at samvittighedsfulde folk overalt tager offentlig stilling og kræver, at 40 års ulovlig besættelse ophører, så palæstinenserne endelig kan opnå det, som alle folk har fuld ret til at forvente og kræve – at leve frit i deres eget land på den måde, som international lov giver mandat til, og med støtte fra alle nationer, med fuld accept.

Palæstinensere og deres talrige støtter verden over venter ikke på nye konflikt-resolutioner, der aldrig vil komme, medmindre ansvarlige mennesker alle steder kræver, at deres ledere gør noget for det. En voksende indsats er undervejs med opfordringerne til en organiseret global kampagne for boykot, samt politiske og økonomiske sanktioner mod Israel på samme måde, som man i 1980'erne udviklede boykotten mod

Sydafrika, en boykot, som til slut gav resultat.

Det er en kampagne, som må indeholde kravet om, at verdenssamfundet gør en ende på "*det sidste tabu*" i form af tavshed, når det drejer sig om Israel. Man må være villige til at afsløre og fordømme det, der ikke længere kan blive tolereret, og som nuværende sydafrikanske efterretningsminister Ronnie Kasrils betegner som endnu værre end apartheid, med udtalelser om, at Israel "*opfører sig som fascister, når de gør bestemte ting (som at angribe palæstinenserne med helikoptere, våbenskibe og tanks)*".

Hvornår ville tiden være bedre at gøre det, som Kasrils bestemt opfordrer til, end på 40 års-fødselsdagen for verdens længstvarende fortsatte besættelse? Den kan ikke længere tolereres?

Forkortet oversat fra *Global Research*, 23. maj 2007, af *Boykot Israel*

9. januar: Palæstina-aktionsdag imod 40 års besættelse

"Riv Muren Ned" i København aktionerer under følgende paroler:

Enough!
Stop zionismens besættelse af Palæstina
Riv Muren ned
For flygtningenes ret til at vende hjem
Sanktioner mod Israel!

Mobil mur og Speakers Corner gennem byen lørdag den 9. juni 2007
Start: Nyhavn – Stop: Israels Ambassade

10:00: Nyhavn v. ankeret/ Kongens Nytorv
10:45: Nytorv v. Strøget
11:30: Rådhuspladsen
12:15: Axeltorv
13:00: Den israelske ambassade, Hellerup
Protest arrangeret af www.danpal.dk

Kl. 13.00: *Dansk Palæstinensisk Forening* arrangerer protest foran den israelske ambassade:

PALÆSTINAS BESÆTTELSE – 40 FORBANDEDE ÅR

Lørdag den 9. juni er for flere måneder siden udråbt til Den Internationale Protest Dag Mod Israels Besættelse af Vestbredden og Gaza. Dansk Palæstinensisk Venskabsforening indkalder derfor til en protest-samling foran den israelske ambassade lørdag den 9. juni kl. 13.00 – 15.00. Der vil være talere og kunstneriske indslag.

Har vi en grundlov?

Østre Landsret afviste den 11. april de 26 danske statsborgeres ret til at føre sag om grundlovsbrud mod statsministeren i forbindelse med Danmarks deltagelse i Irak-krigen. Begrundelsen er, at de 26 danskere ikke har nogen særlig interesse i krigen og dens konsekvenser.

Grundlovskomiteen og de 26 sagsøgere er uenig i dette og anker derfor Landsrettens afgørelse til Højesteret. ALLE danskere har en interesse i denne krig og dens følger. Den grundlovsstridige krig er en skamlet på Danmarks historien, og vi må sikre, at det aldrig sker igen.

Grundlovens § 19:

Da krigen blev indledt i 2003, var der

IKKE et FN-mandat, som grundloven forudsætter.

Grundlovens § 20:

Vi har ført krig under fremmed kommando. Dette er ikke tilladt ifølge grundloven.

Der er mange – og gode – grunde til at være modstander af Danmarks deltagelse i denne krig.

Ifølge Forsvarets Efterretningstjeneste og deres udenlandske kollegaer er Irak i dag i regulær borgerkrig. Flere hundrede tusinde civile er dræbt, kaos hersker, og irakerne mangler basale fornødenheder som rent vand, læger, medicin og hospitaler.

Men for Grundlovskomiteen handler sagen alene om det fremadrettede og

principielle spørgsmål:

Hvor langt kan et folketingsflertal gå i modstrid med den danske grundlov? Vi ønsker med anken til Højesteret at få mulighed for at føre denne sag, så vi én gang for alle kan få slået fast, at der er grænser for, hvor langt vores fælles grundlag GRUNDLOVEN kan strækkes og bøjes.

Vi må have sikkerhed for, at Danmark ikke igen kastes ud i en meningsløs krig, hvor ofrene er uskyldige civile.

Enhver i Folketinget, selv statsministeren, er forpligtet på grundlovens ord og hensigt. Og vi ønsker, at Danmark også fremover skal være en retsstat med anstændige principper for deltagelse i verdenssamfundet.

Grundlovskomiteen af 2003

Sikke en statsminister, Danmark har!

Fra krigsforbryderen Anders Fogh Rasmussens usmagelige tale ved Folketingets afslutningsdebat 31. maj 2007:

”Senere besøgte jeg de danske soldater i Helmand-provinsen. De gør et van-skeligt, men vigtigt arbejde for at sikre stabiliteten i Afghanistan. Det er et arbejde med livet som indsats. Jeg nærer den største respekt for disse soldater. For deres professionalisme. Og for den indsats, de yder.

Det er en svær opgave at være til

stede i verdens brændpunkter. Og det er desværre heller ikke uden risici. I den seneste tid har vi oplevet dette på nærmeste hold. Både i Afghanistan og i Irak. Og jeg vil gerne udtrykke min dybeste medfølelse til familierne til de soldater, som har mistet livet på internationale missioner. Mine tanker går også til de soldater, som er blevet såret.

Disse tab er forfærdelige. Og det er tungt hver gang.

De får også nogle til at spørge: Nyter det noget? Kan vi gøre en forskel?

Jeg forstår godt, at nogle stiller de spørgsmål. Men da jeg stod i klasseværelset i Kabul sammen med pigerne i 5. klasse, og så deres taknemmelighed over de nye skolebøger, mærkede deres engagement og ivrighed efter at lære nyt, hørte dem fortælle om deres drømme og ambitioner, ja, da var jeg ikke i tvivl.

Vi kan gøre en forskel. Og vi gør en forskel.

Danske soldater i verdens brændpunkter arbejder for at fremme frihed, sikkerhed og demokrati. De arbejder for at skabe rammerne om genopbygning og økonomiske og sociale fremskridt.

Og pigeskolen i Kabul er blot ét af mange eksempler på, at det nytter. At vi kan gøre en forskel.”

Med den ene hånd myrder Foghs kriminelle NATO-besættere afghanere en masse i ”kampen mod Taleban”, mens han med den anden og i en fuldstændig ukritisk dansk presses blitzlys uddeler skolebøger til afghanske piger i Kabul.

Sikke en statsminister, Danmark har!

Penge

*tid og lokaler var godkendt
til det store forskningsprojekt, som derfor
skulle menes at tjene og komme
almenheden til gode ...
og dagen oprandt, hvor resultatet
af den store forskning
skulle offentliggøres -
sandt at sige dækker emnet virkelig over
hvad folk ønsker viden om og indsigt i -
brylluper.*

Sommerlejr mod fascisme og imperialisme

D. 28. juli til d. 3. august løber årets fedeste sommeraktivitet af stablen.

I en lille uge samler vi antifascister og anti-imperialister fra hele landet til debat om fremtidens Danmark. Vi vil stoppe krigene som Danmark deltager i, sætte en kæp i hjulet på terrorlove og politivold. Vi vil have fristeder og fremtidsperspektiver - fred og frihed.

Vi er trætte af reklamer hvor kvinder degraderes til kødstykker, vi har fået nok af medier der ukritisk spyer Fogs og Bushs løgne i hovedet på os. Vi vil have kulturen tilbage.

Igennem ugen vil vi debattere,aktionere og organisere os frem til hvordan vi styrker bevægelsen og kampen for at tage Danmark tilbage.

Hver dag vil bestå af en sublim blanding af debat, diskussion og aktion.

Der vil både være store fællesdebater, mindre workshops og kreative politiske aktiviteter.

Den bedste måde at nærme sig friheden på er ved at kæmpe for den. Men kun ved at kæmpe sammen kan vi vinde den!

PROGRAM

Lørdag - Den bedste måde at nærme sig friheden på er at kæmpe for den.

Indskrivning. Velkommen

Debat: Rundt om i verden slutter flere og flere sig til kampen for fred og frihed. Fest.

Søndag - Når uret bliver ret bliver modstand til pligt

Et efter et angribes og elimineres vores fristeder og åndehuller.

Protester mødes med terrorlov, tåregas og knipler.

Aktivister fra ungdomshuskampen fortæller deres personlige beretninger.

Det internationale klassepoliti forbereder sig på kommende uroligheder.

Mandag - Vi giver aldrig op vi kæmper for at sejre

Fra alle sider angribes livet og kulturen af profithungrende mediegi-ganter.

Kvindens kroppe bliver til salgsobjekter, racisme og fremmedhad køres frem.

Hvordan vi tager kulturen tilbage!

Debat:

Workshops i gadeteater, layout, litteratur og billedkunst

Tirsdag - Ord uden handling er uden betydning

Udflugts og aktionsdag

Sammen tager vi midtsjælland tilbage.

Debat:

Aktionsformer - Civil ulydighed, brosten eller bannerdrop.

Onsdag - Krig mod Krigen

Danmark er i krig.

I krig mod uskyldige.

I krig for profit.

Fred mellem folkeslag, krig mellem klasser.

Debat Imperialismespil - Mærk hvordan storkapitalen tænker.

Torsdag - Socialismen er fremtiden

En anden verden er nødvendig. Ikke mere udbytning ikke mere undertrykkelse.

I latinamerika er der i de sidste år samlet mange revolutionære erfaringer.

Debat:

Situationen i Mexico, Ecuador og Venezuela.

Debat om vejen til socialismen. Revolutionens problemer i Europa.

AFSLUTNINGS FESTAFTEN

APK kursus på lejren.

APK arrangerer sommerkursus i den internationale kommunistiske bevægelses taktiske platform og situation i dag - for interesserede 'voksne' lejr-deltagere.

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Man, tir, tor 15 - 18
ons 16 - 19

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

Åbningstid:
fre 14 - 17.00

**DEBATTÉR OG AKTIONÉR -
SAMMEN LAVER VI LORTET OM**

**Tag med på antiimperialistisk
og antifascistisk sommerlejr
28. juli - 3. august i Haslev**

**Info på www.dku99.dk - dku@dku99.dk
eller kontakt DKU: c/o Oktober Bogcafé,
Egilsgade 24 kld. 2300 Kbh S, 35 43 49 50**

NÅR URET BLIR RET BLIR MODSTAND TIL PLIGT

Tidsbank eller tidsrøver

Bankernes omdømme har et yderst blakket ry blandt småfolk. Ligesom i alle andre af livets forhold forholder det sig stik modsat hos de virkelig velstående, hvoriblandt flere ejer banker. Velstående investerer profitterne i disse institutioner, mens arbejdere i hovedregelen optager gæld. For mange er et møde hos bankrådgiveren værre end et tandlægebesøg. For alle er det til gengæld rart at have værdier henlagt i en bank. Det giver ligesom en fornemmelse af noget trygt, der ofte medføre mulighed for, at det kan yngle.

Det sidste er sandsynligvis grunden til, at Socialdemokraterne repræsenteret af Helle Thorning Schmidt benyttede selve 1.maj-dagen til at agitere for et livstids fleksibelt arbejdsliv – kaldet *Tidsbank*. Det vil være en stor fejl at tro, at hun blot brugte dagen til at trække en kanin op af den berømte høje hat. Fogh-regeringens Familie- og Arbejdslivskommission har fremsat samme forslag.

Der har været en del diskussion om, hvordan forslaget skal strikkes sammen og realiseres. Arbejdsgiverne har beklaget sig over at skulle "overtage" en nyansat, der har en masse afspadsering – også absurd kaldet *frihed* – stående som et tilgodehavende. Den kalkulerede løsning på det private arbejdsmarked er en imitering af feriepengesystemet. Det samme kan i princippet benyttes i det offentlige, der i den sidste ende kommer fra den samme kasse. Fagbevægelsen, som er tændt på ideen, mener derfor, at de offentlige ansatte kan og bør være murbrækkere for princippet.

Det absolut største og mest dominerende forbund FOA (Fag Og Arbejde – tidligere Forbundet af Offentligt Ansatte) har ingen reservationer overfor ideen:

"Jeg synes, det ville være oplagt allerede ved den forestående overenskomstfornyelse at tage hul på debatten

De offentlige ansatte er udset til at være murbrækkere for en fleksibel arbejdstid på livstid

Regeringen, dets parlamentariske reformistiske "opposition" og arbejderaristokraterne i fagbevægelsen er i enige

Faglig kommentar

omlønmodtagerstyret fleksibilitet og herunder også at tage hul på debatten om en tidsbank på det offentlige område".

Sådan falder ordene i en leder af formanden Dennis Kristensen i det seneste nummer af forbundsbladet.

De offentlige ansatte er udset til at være murbrækkere for en fleksibel arbejdstid på *livstid*. Regeringen, dets parlamentariske reformistiske "opposition" og arbejderaristokraterne i fagbevægelsen er i enige.

Alene den kendsgerning burde få alarmklokkerne til at ringe. Når disse kræfter er i spil, så er der noget lumpent i foretagendet. Det er der også i deres måde at sælge ideen på:

- *Det vil være til gavn for børnefamilier, hvor mor og far kan tage mere frihed, mens børnene er små og dermed vie mere tid til dem.*

Man kan allerede her høre anklagerne og bebrejdelserne til den kommende generations forældre, når ungdommens oprør følger i kølvandet:

- *Opdragelsen slog fejl, fordi forældrene ikke benyttede sig af Tidsbanken, så deres børn kunne blive retskafne borgere.*

De øvrige arbejdere, der tog tidsbanken i brug, kan der være ophobet en gældsspiral, der måske dårligt nok er afviklet inden pensionsalderen.

Set fra en arbejders synsvinkel – offentlig som privatansat – står spørgsmålet tilbage: Hvorfor ikke blot sætte den faste ugentlige arbejdstid væsentligt ned – eksempelvis til 30 timer. Det vil udløse en masse arbejdspladser, som hundredtusinder af arbejdsløse, hvoraf masser fungerer i helt normale jobs, som går under betegnelsen *aktivering*.

Det er jo her, at kravene til næste års overenskomstfornyelse for de offentlige ansatte bliver interessant. Det er imidlertid en debat, som FOA-formanden ikke finder interessant. Ikke desto mindre er netop det krav en grundsten, når samfundets mest omfattende sygdom – stress – skal finde sin løsning. Som nævnt rummer kravet den *sidegevinst*, at det udtrykker solidaritet med de udstødte, hvilket er den eneste måde, de er repræsenteret ved en overenskomstfornyelse.

Tiden er inde til at fremføre kravet, idet forbundene har bekendtgjort, at det er NU, at medlemmerne skal give sig til kende. Det er let at finde frem til hvordan: Medlemsmøder og generalforsamlinger er forbeholdt de få udvalgte – andre kan finde forbundets hjemmeside og maile individuelle ønsker. Den kollektive proces i den kongelige danske fagbevægelse er amputeret.

Denne form er til gavn for tre-enigheden: Regeringen, reformisternes parlamentariske opposition OG fagbureaukraterne.

Vi kan spænde ben: 30 timers arbejdsuge NU!